

Frančiškovo prijatelj

2
2015

8

14

19

37

Klic

UVODNIK.....3	POKLICAL SI ME.....19
Klic	Prostovoljstvo v Taizeju
BOŽJA BESEDA 4	NOTE.....20
OB IZVIRU.....5	V Tebi, Gospod
Skočiti	MOZAIK.....22
OB SVETEM PISMU.....6	MOLITVENA NAVEZA 31
Iz globočine kličem k tebi, o Gospod	»...krepko in resno smo vsak zase molili one očenaše«
FO IN FRAMA.....11	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA 34
Frančišek je bil nor – ali smo nori tudi mi?	Vsak klic ima poseben zven
TEMA: KLIC.....8	BRAT KAPUCIN.....36
Klic in poklicanost	Naš brat, Francisco Lopez, kapucin
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....10	NOVI SVETNIKI.....37
Sprejeti klic	Amato Ronconi
ZNAMENJE ČASA.....12	FILM.....37
Neodgovorjeni klici	Poslednji vitezi
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS 13	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....38
Odstranjevanje odvečnega	KNJIGA.....40
INTERVIJU: BR. ŠTEFAN KOŽUH.....14	Ubožec iz Nazareta
Po Božji milosti sem to, kar sem	OBVESTILA.....41
PRVA POMOČ 18	ALI VEŠ 42
Animator igralec	UJETO V OBJEKTIV 43

Klic

Nekaj slišnega je ta klic in nekaj najbolj skrivnostnega. Nekaj, kar slišim, pa vseeno ne vem, ali res slišim. Lahko je glasen, ali pa tako skrivnosten v globini srca. Čutim, da moram nanj odgovoriti, pa ne najdem besed in ne dejanj.

tako kriči, da skrivnostni klic, ki je kakor šepet vetra, ne more biti slišan.

»Pojdi in popravi mojo Cerkev, ki se kot vidiš, podira«, so besede, ki jih je slišal sv. Frančišek. Spregovoril mu je križani pri sv. Damijanu. Slišal jih je v globini svojega srca in začel premišljevati. Pa ne samo to, ampak tudi delati in s svojimi rokami popravljati zidove. Kaj vse je slišal Frančišek, ko je tudi ubogim razdal tisto, za kar so mislili, da je garant bogastva in sreče. Kako lahko klic, ki mu človek sledi, spremeni njegovo življenje in tudi potek in dogodke zgodovine.

Ni prav, da rečemo: »Ah, bo že nekdo drug, ki je boljši, bolj sposoben, ki bo znal.« Gospod kliče, ker nas pozna in računa na naš odgovor, da bo lahko tudi po nas v ta svet prinašal ljubezen in luč. In ko vsak dan sprejemamo veliko telefonskih klicev in nanje odgovarjamo, ne spreglejmo tistega klica, ko nas kliče Bog. Najbrž ne bo uporabljal telefona, ampak Besedo, tihoto, naravo, evharistijo, trenutke molitve, ali pa glas bližnjega, njegovo stisko, veselje.

Gotovo bom zmogel, ker ga imam rad, ker mi bo on dajal moč in me bo vodil. Naj nas Gospod vodi tudi po vseh naših poletnih poteh, da bi imeli čas poslušati, misliti, se odločati in odgovoriti: »Tukaj sem, pošlji mene«. Tudi branje vsebine te številke naj nam pomaga pri tem.

br. Vlado Kolenko

Se lahko prepoznaš v teh besedah in se je tudi tebi že to kdaj dogajalo? Sam poznam kar nekaj ljudi, ki se »mučijo«, da bi lahko odgovoril na klic. In to je klic Gospoda, ki želi človeka popeljati k največji sreči, da bo uresničen in da bo lahko služil Ljubezni. Človek pa je včasih tako gluha za ta notranji klic, saj okolica

Jezus in Zahej

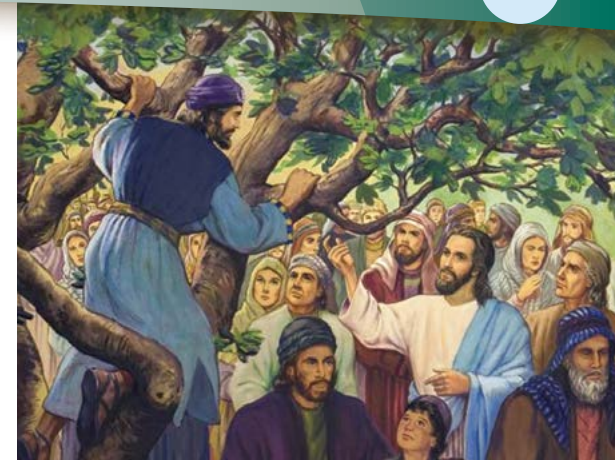
Prišel je v Jeriho in šel skozi mesto. Tam je bil mož, Zahej po imenu. Bil je višji cestinar in bogat človek. Poskušal je videti, kdo je Jezus, pa ni mogel zaradi množice, ker je bil majhne postave. Stekel je naprej in splezal na divjo smokvo, da bi ga videl, kajti moral bi iti tam mimo. Ko je Jezus prišel na tisti kraj, je pogledal gor in mu rekel: »Zahej, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.« In takoj je splezal dol in ga z veseljem sprejel. Ko so to videli, so vsi godrnjali in govorili: »Ustavil se je pri grešnem človeku!« Zahej pa je vstal in rekel Gospodu: »Gospod, glej, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga v čem prevaral, mu povrnem četverno.« Jezus pa mu je rekel: »Danes je v to hišo prišlo odrešenje, ker je tudi on Abrahamov sin. Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno.«

Lk 19, 1–10

Skočiti

Dandanes govoriti o klicu je skorajda smešno – z vsemi »pametnimi« predmeti sem veliko bolj vaje vibriranja in piskanja ob obvestilu. Skoraj sem malodušen ob klicu nekoga, ker mi možgani takoj kliknejo: »Ta oseba od mene nekaj potrebuje, ker zakaj pa bi me drugače sploh klicala?« Božja logika pa je precej drugačna. Jezus ne kliče zato, ker bi nas On potreboval, kliče, ker ga potrebujemo mi. V odlomku spremljamo Jezusa, ko ravno prihaja v Jeriho: zbere se ogromna množica, ki želi videti tega človeka, ki naj bi ozdravljal in ki mu sledi vedno večja množica. V vsej tej množici se najde en mali bogatinček, Zahej, ki morda celo želi zaslužiti pri celotni »paradi«. Toda Zahej zaradi svoje majhnosti ne vidi. Kljub velikemu bančnem računu ne zmore videti preko ramen preprostih ljudi, zato se odloči, da spleza na smokvo. Želi si videti tega »čudodelca«. Nato pa šok – Jezus pristopi do smokve in pokliče Zaheja. Izmed vseh tam navzočih pismoukov ter drugih žlahtnin in uglednežev, Jezus pokliče višjega cestinarja, čigar bogastvo je sumljivega izvora. Samo predstavljam si lahko, kako se je Zahej počutil v tistem trenutku. Toda še pomembneje, ob klicu se ni obotavljal. Pisano je, da je hitro, kolikor je mogel, splezal dol in Jezusa sprejel v njegovem domu. Presenečenj pa kar še ni konec: zdaj presenetni Zahej, ko želi podariti polovico svojega bogastva ubogim. Od nekoga, ki mu je eden glavnih ciljev v življenju nabrati bogastvo, postaja Zahej človek, ki razdaja svoje nabrano bogastvo in vrača tistim, ki jih je prevaral. Vse to z enim samim klicem našega Gospoda. Med tem dogajanjem se je slišalo nerganje pravičnikov: »Kako to, da se Jezus pogovarja z navadnim grešnikom,« pa

čepprav je med tem ta grešnik naredil najbolj plemenit sklep svojega življenja?

Kdo sem jaz v tem odlomku: sem med čuvaji pravičnosti, ki so nevoščljivi »bogatašem« hkrati jim pa očitajo grešnost ali pa sem med Jezusovimi spremljevalci, ki se čudijo Njegovemu početju in so hvaležni, ker se dotika tudi življenj drugih in jih spreminja?

In res je, vsak klic gre mimo, če se nanj ne odzovem. Zahej je skorajda skočil iz smokve, ker Jezusa ni srečal samo bežno, ampak je ga je srečal v srcu in Jezus ga ni obsojal. Še več, želel je celo priti v njegov dom! Si lahko predstavljaš, da bi si Gospod želel priti v tvoj dom, tvojo sobico? Ravno to si želi! »Zlajnano« kot se sliši, Jezus kliče tebe in mene. Ampak ne kliče k nekemu mehkužnemu in omahujočemu »ja«. Kliče k temu, da mu skočim nasproti in se zavem, da je zdaj nekaj zares drugače v mojem življenju. Pa naj bo to drugačen odnos do mojih staršev, sošolcev ali drugačen pogled na stvarstvo. In če je bilo v začetku napisano, da nas Jezus ne potrebuje, je to sicer res, si pa z vsem srcem želi moj skok iz smokve mojega tipičnega vsakdana v Njegovo naročje. Želi si, da bi se lahko skupaj smejali in si ob ognju delili utrinke našega življenja. Zato naj Jezusov klic doseže naša srca, mi pa bodimo pogumni ter skočimo!

Samo Pučnik

Iz globočine kličem k tebi, o Gospod

Klic, klicanje, klicati, poklic, preklic, zaklicati, izklic, sklic, oklic ... Zanimalo me je, od kod ima izvor ta besedna družina, kajti ves čas se mi je motala po glavi še ena beseda: *klica* kot kal, izvor. V etimološkem slovarju takoj najdem, da ne gre za nikakršno povezavo med njima: klica je praslovanskega izvora, medtem ko beseda klicati izvira že iz indoevropskega jezika, katerega koren kleh pomeni klicati, vpiti, zveneti, doneti. Zanimivo je, da me v smislu zadnjih dveh pomenov slovar pošlje h geslu kleti. Torej klicati in kleti nista tako daleč narazen. Samo ena pripona lahko spremeni vse.

Slovar slovenskega knjižnega jezika pa mi kot osnovni pomen razloži, da gre za glasno izgovorjeno, izrečeno, navadno kako ime. V prenesenem pomenu pa se stvar ponotranji, npr. sledil je notranjemu klicu. Včasih gre za vpitje, včasih za izražanje zahteve po prisotnosti (na njegov klic so vsi prihiteli) ali k de-

javnosti (klic na pomoč), včasih pa izraža neko veliko željo (klic po novih časih, po svobodi) in včasih želi poudariti besedo, ki ji sledi (hotel je zadušiti klic ljubezni).

Prav vse pomene lahko prenesem v vsakdanje življenje, vedno znova, in prav vse pomene lahko najdem tudi v Svetem pismu. Bog kliče po imenu (spomnimo se Mojzesa, pa Samuela, Daniela in drugih), kliče tudi mene in tebe, vsakega. Poklical me je že v materinem telesu, svoje neizbrisno znamenje je vtisnil vame, ko me je poklical pri svetem krstu. S klicanjem lastnega imena sem bila izbrana, maziljena. Kdaj me pokliče tako nežno, kot dih poletne sapice, kdaj pa prihrumi name kot zimski vihar. Pa kljub vsemu sem kdaj pa kdaj gluha za vse te klice. Velikokrat jaz kličem Njega. Največkrat v stiskah in prošnjah, no, včasih se spomnim tudi na hvaležnost. Ljudstvo, kralji, preroki, posamezniki mnogokrat kličejo Gospoda. »Gospod, moj Bog, ... usliši klic in molitev, ki jo danes tvoj služabnik moli pred teboj,« (1 Kr 8,28) pravi Salomon, ko želi obrniti Gospodovo pozornost na dar, ki mu ga kot človek poklanja. Hkrati tudi kliče Gospodovo navzočnost v ta svet, v vse te stiske človeka. Včasih gre za rotnenje

po odrešenju: »Iz globočine kličem k tebi, Gospod.« (Ps 130,1)

Nekaj je gotovo: Bog je zelo vztrajen v svojem klicanju in mi smo prav tako zelo vztrajni v svoji naglušnosti, že od Adama in Eve naprej (spomnimo se, kako ju je klical po tem, ko sta jedla od prepovedanega drevesa). Kako dobro je to, da je Bogu mogoče vse – predvsem to, da mi lahko natakne super hud slušni aparat in me pripravi do tega, da ga končno slišim. Slišim ga, kako me pokliče in me s tem izvoli v svoj poklic: tako lahko postanem dobra mama, zdravnik, kmet, učiteljica, katehet, duhovnik, redovnica, babica, dedek, očka, cestni delavec, zidar, cvetličarka, prevajalka, doktor znanosti, gospodinja, kuhar, čistilka, bolničar ... kristjan – človek zaveze z Najvišjim, božji otrok.

Za to pa potrebujem zaupanje Vanj in Njegovu modrost, da On najbolje ve, kaj je dobro za moje življenje. Ko otrok zasliši očetov klic, se brez oklevanja vrže v njegov objem. Premorem tudi sama toliko zaupanja v Očetov klic, da se mu vržem brez oklevanja v objem? *Lea Bric*

Frančišek je bil nor – ali smo nori tudi mi?

Zagotovo ste že kdaj razmišljali, kako nor je moral biti sv. Frančišek, da je storil toliko drznih stvari v življenju! Da se je odpovedal vsemu kar je imel, celo očetu, da je nag stopil pred škofa in ljudstvo, da je s svojim stopanjem po svetu in oznanjevanjem Kristusa, celo ljudi prepričal, da je nor. In verjetno nas mlade, prav ta njegova drznost, pritegne k njemu. On nam daje občutek, da lahko uresničimo vse, kar si želimo, če si le dovolj močno želimo, da lahko svet spremenimo.

Seveda, tega sv. Frančišek sam ne bi zmožel, to je jasno povedal, zato se tudi mi trudimo uresničevati svoje sanje in spreminjati svet z klicom Njemu za pomoč. Vendar... ali smo dovolj nori, da nam bo to uspelo? Smo res tako zelo nori, kot je bil sv. Frančišek? Kajti, njegova prava norost je bila v tem, da si je želel izkusiti bolečino Kristusovega trpljenja, da si je želel prejeti Kristusove rane! Zakaj si je to želel? Ali ni bilo dovolj že skromno življenje, ki ga je živel, ljubezen do bratov, ki jo je imel? Zakaj je bil tako nor? Želel mu je biti podoben v vsem. In ta norost...ta pa je že malo težja za ta svet, tudi za nas Frančiškove. Je težja, a lepša. Zato dragi Frančiškovi, bodimo nori! Nori za svet, morda nori celo za nas same! Nori, kot je bil sv. Frančišek.

Ana Breznik

Centro Aletti, mozaik v San Giovanni Rotondo

Klic in poklicanost

Z br. Lukom Modicem sva lansko leto na enem izmed lanskih srečanj voditeljev Šole za animatorje v Mariboru spregovorila o poklicanosti in želela poleg pričevanja podati tudi nekaj tez o poklicanosti, ki želijo biti povsem praktično orodje pri osebnem srečevanju s tem vprašanjem in odgovarjanjem na lastno osebno poklicanost. Iz tega srečanja se rojeva ta prispevek.

Bog kliče vsakega človeka in ima zanj življenjski načrt.

Celotno življenje je potrebno gledati v luči poklicanosti: živeti pomeni biti od Boga poklican v življenje. Tudi krst je klic, na katerega so odgovorili starši. To, da nas nekdo nekam kliče, pomeni najprej, da mu ni vseeno ali smo ali ne, in kje in kako smo ter kakšna bo naša prihodnost. Bog ima torej z našim življenjem nek načrt. Tudi če ga še ne poznamo, nam to, da vemo, da obstaja, lahko da veliko veselja in poleta v velikodušnem iskanju, saj vemo, da to, kar iščemo, obstaja, naše hrepenenje ima nek odgovor.

Božji načrt pomeni izpolnitev najglobljih človekovih hrepenenj in razcvet vanj položenih darov.

Božji načrt torej ni nekaj, kar bi mi naredili za Boga, ampak, kar on dela za nas. Božji načrt je v tem, da bi mi imeli polnost življenja. Poklic je samo konkretizacija tega splošnega načela. Uresničevati Božji načrt pomeni najglobljo bivanjsko srečo, mir in veselje. Božji klic prinaša nemir, odgovor na klic pa prinese mir.

Božji načrt je možno spoznati.

Ni v oblakih, da bi ga ne mogli doseči. Bog ne govori preveč tiho, da bi ga ne mogli slišati, če si to le želimo in se trudimo slišati njegov glas. Govori pa ravno dovolj tiho, da kdor ne želi poslušati Njegovega glasu, lahko reče: »Nič ne slišim!«

Bog je vztrajen in pričakuje odgovor v svobodi.

Jezus sam pravi: »Stojim pred vrati in trkam!«. Če ne odpreš po prvem trkanju, bo potrkal ponovno. In ponovno ... Ne razbija po vratih in tudi ne vdre na silo. Ko malo odpremo vrata, ne podstavi med vrata noge, ampak dopušča, da vrata tudi zapremo.

Pot odkrivanja poklica je 3x DA: življenju, svobodi, biti učenec.

Čeprav odločitev pomeni ločitev od marsičesa, tudi od dobrih stvari, pa odkrivati svoj poklic in ga uresničevati pomeni, da hodimo po poti, kjer bomo našli življenje, kjer se spuštuje in uresničuje naša osebna svoboda, kjer postajamo učenci: prijatelji, ne služabniki.

Odgovarjanje na klic je pot vere.

Ko se odpravimo na pot, vemo le za prvi korak, kako bo videti, ne poznamo celotne poti. Poznamo le cilj, ki je Bog. V veri mirno sprejemam, da mi bodo naslednji koraki dani sproti.

Najslabše je nič se odločiti.

Stopicanje na mestu zmanjšuje možnost prepoznavanja klica. 100% gotovost je iluzija in skušnjava. Pojdi naprej s tem, kar imaš. Majhni koraki, ki jih lahko storiš. Če v hribih ne veš ali si na pravi poti, tega ne boš ugotovil tako, da se ustaviš, ampak tako, da nadaljuješ do nekega jasnega znamenja, da si bodisi na pravi ali napačni poti.

Poklicanost kaže resnični pomen stvari.

Poklicanost postane merilo za presojanje, kaj je zate dobro in kaj ne. Poklicani vse stvari gleda v luči poklicanosti, saj je poklicanost njegova nova duhovna identiteta, novo oblačilo, ki mu ga je podaril Bog.

Božja volja je dinamična in realna.

Če zaradi napačnih odločitev v preteklosti ne moremo več izpolniti prvotne poklicanosti, to ne pomeni, da nas bo Bog zapustil, kakor tudi ne pomeni, da nas ne bo klical na novo pot. Bog ne vztraja užaljeno pri prvotnem načrtu – ali pa zanj ne obstajamo več, ampak želi za nas iz kakršne koli situacije vedno izpeljati najboljšo možnost. Tako, ki za nas ni neuresničljiva, ampak je možna, realna. S

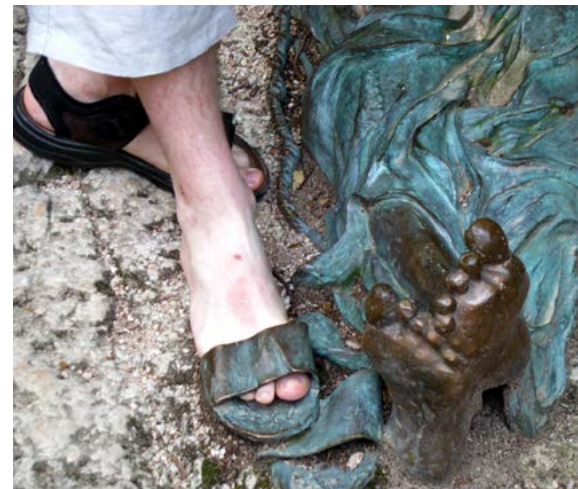
klicem dobivamo tudi ustrezno milost, da ta klic izpolnimo. Bog od nas ne pričakuje nič, kar bi bilo nemogočega.

Samo dve poklicanosti sta: posvečeno življenje ali zakon.

Ko Bog kliče, s klicem vedno gradi tudi odnos med ljudmi. Pot posvečenja je vedno pot preko človeka: mož preko žene, žena preko moža, redovnik v odnosu z brati, duhovnik v pokorščini škofu. Izročiti se Bogu pomeni vedno izročiti se v neke konkretne človeške (grešne) roke! Puščavništvo v Cerкви ni priznано kot redna pot posvečenja, ampak je navzoče le v oblikah, kjer se pripada neki skupnosti. Bog ne želi, da bi živeli zgolj za nekaj (poslanstvo), ampak z nekom v občestvu.

br. Matej Nastran

Sprejeti klic

Sveti Pavel nam v Pismu Korinčanom pojasnjuje, da so naši darovi različni, samo Duh, ki jih prebuja in vodi, je isti. So mar vsi apostoli? So vsi preroki? Vsi učitelji? Ali vsi delajo čudeže, ali imajo vsi milostne darove ozdravljanja? Ali vsi govorijo jezike? Jih vsi razlagajo? A vendar morate hrepeneti po večjih milostnih darovih. Naj vam pokažem še odličnejšo pot (1Kor 12, 29-31). In potem nadaljuje z vedno novo mislijo: Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel ... (1Kor 13, 1)

S ključem ljubezni se odprejo vsa vrata, predvsem vrata v moje najgloblje bistvo, kjer se lahko razživim, ker vem, da sem na pravi poti. Poklican sem na pot, na kateri bom lahko najbolj jaz, takšen kot sem, s svojimi darovi in sposobnostmi. Mnogokrat si sami postavljamo kažipote in se trudimo doseči tisto, kar smo si zamislili v svoji ozkosrčnosti ali pa širokopoteznosti oziroma pohlepu, vendar to nas ne bo osrečilo. Velikokrat je tako, da moramo sprejeti svojo pot, če želimo biti v življenju srečni in zadovoljni, četudi nam morda sprva, v naši vase zagledanosti, ne ugaja. To velja tako za poklicanost kot za osebe, ki so nam postavljene na pot življenja, vključno z našimi življenjskimi partnerji: beri možem oz. ženo. To je skrivnost, vendar tudi resničnost. Mislite, da je bil Frančišek srečen, ko je slišal ukaz: 'Popravi mojo Cerkev', ali pa še bolj, ko je v svojem srcu čutil, da ne more iti mimo gobavca, ne da bi ga objel? Zato se je vrnil nazaj in storil tako. In potem:

»... se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo.« (Oporoka, 3) Ali pa Klara, kdo ve, kaj se je dogajalo v njeni duši, ko se je vanjo naselil nemir, ki jo je gnal za Frančiškom oz. Jezusom, ki ji je razodel svoje vabilo po Frančišku? To bo zanimivo v nebesi, slišati vse zgodbe duš, ki so na za ljudi nerazumljive načine krenile po poti notranjega klica.

Uganka mi je le, kako to, da mnogi ne sledijo klicu. Morda je zato toliko boleznin in nezadovoljstva med nami? Ugibam. Ne vem, ne upam in ne morem soditi. Le če se spomnim na Frančiška in Klaro, zaslutim, da je res, kar govorijo nekateri modri ljudje, da lahko človek, ki se odpre Božjemu klicu, obrne smer zgodovine. Zaznamuje svoj čas in še stoletja za seboj. Zaznamuje kraj, ki zaživi v novih dimenzijah. Mar ne velja vse to za Frančiška in Klaro - in Assisi?

Frančiškovi in Klarini mladi prijatelji, ko boste razmišljali o svojem klicu in se grizli skozi krize odločanja, spomnite se na Frančiškove besede: »... kako srečni in blaženi so vsi, ki ljubijo Gospoda in delajo tako, kakor pravi sam Gospod v evangeliju.« (Pismo vsem kristjanom 3,3)

Ne mislite na to, kaj vse bi želeli pustiti za seboj, zaželite si samo to, da bi hodili po poti, ki jo je za vas izbral Gospod. Potem boste najbolj srečni. Čeravno morda ne na način, kot si predstavljate. Veliko bolj.

Doroteja Emeršič

NOČNO ROMANJE MLADIH NA PTUJSKO GORO

ob sklepu šolskega / veroučnega / akademskega leta

letošnje zahvalno romanje bo v noči
od 24. na 25. junij 2015
po aveniji milosti iz Ptuj na Ptujsko Goro

OKVIRNI PROGRAM

20:00 - zbiranje na Ptuj (dvorišče v klostru)
- uvodni program
- molitev
- romarski blagoslov
- POT in program (med potjo)

00:00 - sveta maša na Ptujski gori
na poti se nam bo pridružil tudi g. nadškof Alojzij Cvikl

Lepo vabljeni

Neodgovorjeni klici

Večkrat se zdrznem ob telefonu, ko gledam neodgovorjene klice, ko sedem za mizo, jih je nekaj tudi na službenem stacionarnem telefonu, da ne govorimo o elektronski pošti ... Nekako smo si želeli olajšati življenje, a v resnici smo sami sebe zasužnjili. Ko se vozim v službo čez vedno bolj slaven medenski most, včasih kar nekaj časa stojimo in čakamo in čakamo ... Pa sem večkrat vzela v roke pametni telefon in prebirala elektronsko pošto. A ko me je nekajkrat pisanje razburilo še prej, kot bi bilo potrebno, sem se pošteno razjezila nase. Ker halo, zakaj pa s tem ne počakam in se dela lotim takrat, ko je za to čas. Zato zdaj občudujem zelenje okrog sebe. Sicer pa napredujem. Velikokrat, ko sem z družino, pustim telefon doma, v prostem času ne gledam več službene elektronske pošte ... Preveč je bilo neodgovorjenih klicev – tistih, ki kličejo pa konkretnih bližinah in Božjih klicev, ki krepijo slehernega med nami, da zmoremo napore življenja.

Naučila sem se, da je pomembno biti tam, kamor si poklican. Zagotovo smo matere in očetje poklicani, da smo doma drug za drugega in za otroke; redovnice, redovniki,

duhovniki, da so tam, kjer utrjujejo svojo vero in jo širijo med ljudi. Težave namreč nastajajo zato, ker je preveč neodgovorjenih klicev.

Ljudje smo se oddaljili od sebe, drug drugega, stvarstva, ki nas obdaja, in Stvarnika, ki nam pošilja različne klice, ki jih tako radi preslišimo. Na pot pošilja različne ljudi, ki bogatijo in blažijo težo življenja, ki pride. Zanimivo je, da mnogi v mladih letih ali pa srednjih, zelo lahko živijo brez vere, maše, medtem ko mnogi onemogli v poslednjih dneh z največjim veseljem čakajo duhovnika, da jih obišče. Hvala vsem duhovnikom, redovnikom, redovnicam, ki ste ob ljudeh takrat, ko začutijo klic večnosti, na katerega bo pač odgovoril vsak. In hvaležna sem, da lahko svojim znancem, ki večkrat, posebej, če vedo, kje delam, povedo marsikaj o Cerkvih, sicer dobrega bore malo ali pa nič, lahko rečem, da smo Cerkev ljudje in da imam med redovnicami, redovniki in duhovniki veliko takih, ki vem, da molijo za mojo družino in zame in sem jim neskončno hvaležna za to. Takrat utihnejo. Le takrat. Hvala vsem, ki tudi v tem hrupnem času in težkem času za Cerkev odgovarjate na konkreten Božji klic in hodite za Njim. Ste zgled in moč za nas, ki na poteh življenja večkrat omagamo in ne odgovarjamo na prave klice.

Mateja Feltrin Novljan

Odstranjevanje odvečnega

Odrasli skavti smo na našem vrtu imeli predstavitev obrezovanja sadnega drevja. Prijatelj Matjaž, znan sadjarski strokovnjak, tudi sam skavt, nam je lepo razlagal o tem, kako pomembno je odstraniti odvečne veje, ker drevo pač ne zmore prehraniti vsega. Ob tem nam je razlagal "delovanje" drevesa, pa o tem kako "gledati" naprej in pustiti prave nastavke za plodove. Seveda nam je Matjaž – kot se za skavte spodobi – tudi praktično demonstriral kako se to dela. Sam imam občutek, da je obrezovanje sadnega drevja nekaj precej kompliciranega ali pa se meni še ni dalo dovolj poglobiti v te skrivnosti. Težko mi je tudi gledati naprej v prihodnost razvoja drevesa, težko mi je pravzaprav biti dovolj potrpežljiv in opazovati, kakšne so posledice mojih dejanj v preteklosti na sedanost drevesa in težko mi je razumeti, kaj je pravzaprav odvečno. Pa še nekaj je, ko sem sam pred leti poskušal obrezovati, mi je bilo škoda "vreči stran" veje polne cvetnih nastavkov. Kaj škoda, prav bolelo me je! Na vseh teh vejah sem videl jabolka. A kot rečeno, drevo ne more prehraniti vsega, zato je bilo sadu malo.

V svetopisemski priliki o vinski trti Jezus pravi: "Jaz sem resnična vinska trta in moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, ki ne rodi sadu, odstrani; in vsako, ki rodi sad, očiščuje, da rodi še več sadu." (Jn 15, 1-2). Bog nas s tem ko nas obrezuje, torej odstranjuje odvečno, pravzaprav dela rodovitne, take, da rodimo več sadu. Obrezovanje, odstranjevanje odvečnega je sicer za nas boleče, povzroča rane, ... a je potrebno, da dajemo sad.

Prav tako kot se na sadnem drevju nabeležijo odvečne veje, tako se v letih tudi v naša življenja nabere veliko krame. Četudi imajo nekatere veje na sadnem drevesu celo cvetne nastavke, so še vedno odvečne, ker jih drevo zaradi omejenosti dotoka hrane pač ne more dovolj nahraniti.

Prav tako je krama v naših življenjih, četudi ima nekaj "cvetnih brstov", še vedno odvečna, ker je zaradi omejenega časa v naših življenjih niti ne moremo rodovitno uporabiti. A zanjo smo porabili nekaj "hrane" (poraba denarja in s tem časa) in zanjo je treba nekako skrbeti (poraba časa). Če se v naša življenja nabere preveč – poudarjam besedico preveč – recimo stanovanjskega prostora, preveč avtomobilov, preveč oblek, preveč posodja, preveč pripomočkov, preveč vsega ..., to pomeni za nas tudi – preveč nepotrebnega bremena. In premalo časa za ono res pomembno, na primer za pravo rodovitnost v odnosih z bližnjimi.

Verjamem, da si na koncu, ko se bom poslovil od tega sveta, ko se bom oziral nazaj po življenju, ne bom želel, da bi v življenju imel – še več krame. Prav gotovo bom "pogledal" nad tem, da nisem več časa posvetil svojim najbližjim in soljudem. Skratka pomembnemu.

Ja, čas je za razmislek o svojem osebnem "obrezovanju", odstranjevanju mojega odvečnega. Verjetno bo boleče.

Aleš Čerin, www.edusatis.si

Po Božji milosti sem to, kar sem

Najbrž je med ljudmi, ki vsaj malo poznajo kapucine, težko najti koga, ki še ne bi slišal zate. Ampak vseeno – kako bi se na kratko opisal nekemu, ki te ne pozna?

Zares čisto na kratko! Slutim, da me najbolje opredeli Pavlova izkušnja, ki postaja vedno bolj tudi moja: »Po Božji milosti pa sem to, kar sem!« (1 Kor 15,10).

Svoje otroštvo si preživel na vasi Gosteče pri Škofji Loki. Česa se spomniš iz njega? Si si takrat predstavljal, da bo tvoje odraslo življenje teklo v samostanu med brati kapucini?

Pod gozd je stisnjena naša majhna vas in naša domačija – pri Pavlinovih se reče po domače – umaknjena je v zavetje dveh bregov in obdarjena s potokom, ki izpod Osolnika žubori mimo naše hiše.

Zakaj omenjam ta potoček? Ker je zame milostno zapisan globoko v podzavest. Kot trileten otrok sem se nemočno utapljal v njem in le Božja previdnost je hotela, da sem ostal živ: rešilna roka »strica« Jožeta me je ohranila pri življenju, za kar sem mu neizmerno hvaležen. »Po Božji milosti sem!«

Na robu naše vasi je tudi gotška cerkev iz konca 15. stoletja, z edinstvenim lesenim stro-

pom, posvečena sv. Andreju, ki je vedno pritegovala mojo pozornost, ko smo se vračali z dela na polju. Njeni trije zvonovi, ki se preko hriba dobro slišijo k naši hiši, so budili v meni otroško radovednost, kako natančno so odmerjene dolžine posameznih delov zvonjenja; kakor, da bi mežnar štel udarce zvonov. Stvar mi je postala jasna šele, ko sem se nekega dne, malo pred poldnevom, skrit za bližnjim skednjem, prepičal o stvari. Mežnarjev ata je po svoji stezi prišel do cerkve, pred vrati odložil svoj klobuk, obrnil velik ključ in vstopil v cerkev. Preden je prijel za vrv velikega zvona, se je pokrižal ... potem pa odločno potegnil in začel moliti angelovo češčenje. Ni zvonil zvonomat, zvonil je Mežnarjev ata, ki je vsak dan z molitvijo vabil k molitvi. Imel sem milost, da sem ga kot duhovnik spremljal na njegovi zadnji zemeljski poti.

Pa smo pri zemlji: tudi ta mi je vrasla v spomin in še globlje. Na naši majhni kmetiji je bilo vedno dovolj dela in pošolski popoldnevi so bili rezervirani za to. Spominjam se, kako sva z mamo na komaj požeti dolgi ječmenovi njiva plela korenje. Potrželjivo je bilo potrebno iz suhe zemlje ruvati strnišče in ohranjati mlado korenje. Njivi ni bilo videti konca. Kakšna šola potrpežljivosti. Na moje vprašanje, kdaj bova šla domov, mi je mama odgovorila, da ko bo sonce zašlo. In ravno takrat je, kot

nalašč, zahajalo na najnižji možni točki med Lubnikom in Križno goro. »Vidiš, najprej delaš z veseljem, potem se je potrebno nekoliko potruditi, proti koncu stisniti zobe in delo je opravljeno!« Odlična šola, ki me je pripravljala na življenje.

Misel na brate kapucine se je pojavila šele proti koncu osnovne šole, ko so mi osebno prišli naproti in me povabili medse kot ministranta.

Kdaj je v tvoje življenje stopil sveti Frančišek? Kaj te je pri njem nagovorilo?

Moje srečanje s Frančiškom ne temelji na prebiranju knjig. Frančišek je začel postopoma vstopati v moje življenje šele v času malega semenišča, ko sem že bival z brati kapucini. Eden od pomenljivih mejnikov v najini zgodbi pa se je zgodil šele po večnih zauobljubah ob kratkem obisku Assisija, v času učenja italijanščine v Perugi. Poletni Assisi, prepoln ljudi – bolj turistov kot romarjev – me je razočaral. Nikakor se nisva mogla srečati, ne na grobu, še manj v njegovi baziliki; celo v malo kapelo ob glavni ulici, kjer je bilo izpostavljeno Najsvetejše, so nespoštljivo vstopali radovedni turisti ... Začela se mi je vsiljevati misel: »V Assisi ne pridem več!« Vsa pripovedovanja, kako tu celo kamni govorijo o Frančišku, so bila kakor postavljena na laž.

Preobrat v meni se je začel dogajate še isti večer, ko sem našel cerkvico sv. Štefana in ob njej skupnost nemških sester in bratov, ki so me povabili, da v nedeljo zjutraj z njimi poromam v Carceri. Samota, poslušanje Božje besede in podelitev slišanege z brati in sestrami, radostno slavlje evharistije, ki je skrivnostno ponavzočanje Jezusovega rojstva, umiranja na križu in žive navzočnosti Vstalega ... tu se mi je razodel Frančišek in me še vedno spremlja.

Če bi lahko omenil pet ljudi, ki so v veliki meri vplivali (ali še vplivajo) nate, koga bi naštel?

Mama, ki osvetljuje moje življenje z zgle-dom darovanja; s. Marjana, teta in krstna botra, ki me podpira z zvesto molitvijo; br. Rafael, ki je bil razpoložljiv Bogu, da me je po njegovi besedi lahko poklical med brate kapucine; br. Ignacio Larrañaga, ki mi še vedno pomaga vstopati v osebni odnos z Jezusom; družina Rodriguez iz Miami, ki mi je zglede globokega prijateljstva.

Leta 1977 si prišel k bratom kapucinom. Kaj je botrovalo tvoji odločitvi?

Si predstavljate, da sem imel takrak komaj 14 let in pol in da je za povrh teta mojega sedanjega sobrata ob prihodu k bratom v Ljubljano rekla: »Ja kaj bodo pa počeli s tem malim fantičem?! Ob tem dejstvu še danes skomignem z rameni in rečem: »Bogu hvala, da sta se tako zgodaj rodovitno srečala skrivnostni Božji klic in nebolgljeni človeški DA«. Zares, le po Božji milosti sem to, kar sem!

Kaj je po tvoje glavno poslanstvo bratov kapucinov?

V poznih šestdesetih letih prejšnjega stoletja se je v našem Redu začel prehod od osebno spokorniškega življenja, ki so ga vzdrževale v večji meri preživele oblike pokore, k odkrivanju pomena bratskega življenja, ki je »odlična oblika spokornosti«, kot pravijo naše Konstitucije. Razumljivo je, da nam je prvi del procesa šel dobro in hitro od rok; počasneje in zahtevneje pa je graditi bratsko življenje, ki mu je domače globoko medsebojno spoštovanje in služenje v različnosti, ki zna vzdrževati ravnotežje med raznovrstnim delom in apostolskim poslanstvom ter molitvenim življenjem, ki se odloča za skromnost in v bratskem razločevanju išče načine nove evangelizacije. Skratka: glavno poslanstvo bratov kapucinov je biti znamenje žive navzočnosti Jezusa Kristusa, ubogega in ponižnega,

med nami ljudmi, ki pogosto tavamo v temi in smrtni senci.

S čim bi spodbudil tiste, ki se danes odločajo, če naj odgovorijo na duhovni poklic?

Boljšega odgovora trenutno ne najdem, kot je misel našega brata Luka v intervjuju na Radiu Ognjišče pred nedavno ekstremno kolesarsko dirko okoli Slovenije, kjer je bil v spremljevalni ekipi tekmovalca bogoslovca Bernarda Rožmana. Modruje namreč, da imate »mladi pravico slišati, da Bogu posvečeno življenje obstaja, da je to realna izbira, ne pa da se samo ženete za dobrinami tega sveta«. In ko ga je novinar Jure vprašal, kako gre skupaj redovništvo in udeležba na ekstremni športni prireditvi je po bloško odrezal: »Za mlade smo mi, ki se odločamo za duhovni poklic, neke sorte ekstremisti. Duhovni poklic je kar hud ekstremni šport v današnjem času!« Tako, brez utvar, z br. Lukom mislim tudi jaz. Kja pa ti?

Skozi svoje življenje v bratstvu si bil marsikaj – od vzgojitelja novincev, predstojnika, provinciala ... Kaj si v preteklosti kot brat kapucin rad počel in kakšne so sedaj tvoje zadolžitve?

Ko razmišljam, kako so mi bile že zelo zgodaj zaupane različne zahtevne in odgovorne službe, ponovno zaznavam občutek, da me je Bog prehitel po desni – me presenečal. Ta nenehna napetost med občutjem nedoraslosti in dejstvom odgovornosti me je gradila in utrjevala ... pred-

vsem pa mi je pomagala zaupati Njemu in se mu izročati, zahvaljevati, ker mi tako zelo zaupa. Ta Njegov slog se nadaljuje do današnjega dne, ko opravljam službo svetovalca in namestnika vrhovnega predstojnika kapucinskega reda. Moje trenutno poslanstvo je, skupaj z ostalimi člani vrhovnega vodstva reda, spremljati brate, predvsem v srednji in vzhodni Evropi, na naši poti nenehnega spreobračanja. Veliko spoštovanja, poslušanja, razumevanja ... je potrebno; včasih pa tudi odločnosti in zahtevnosti, kajti rasti naproti idealom nikoli ne dosegamo v slogu »znižanih cen« v času razprodaj.

Kakšna so majhna zadovoljstva, ki si jih od časa do časa privoščiš?

Glede na to, da zaradi svoje službe veliko potujem, je največje med malimi zadovoljstvi to, da se po opravljenem poslanstvu v neki deželi lahko vrnem domov, kar trenutno pomeni v Rim. Koristno s prijetnim skušam bolj ali manj združevati v dnevni sprostitevni hoji. In ko nanese priložnost, si na poteh med brati rad pogledam kakšno krajevno znamenitost; tako se recimo te dni ob večerih podam do praškega gradu Hradčani, kjer med drugim odkrivam ustvarjalno genialnost našega velikega arhitekta Jožeta Plečnika, ki je v 30-tih letih prejšnjega stoletja preurejal ta najmogočnejši srednjeevropski grajski kompleks nad Vltavo.

Lansko leto si praznoval srebrno mašo – za kaj si še posebej hvaležen iz teh let mašništva?

Kako hitro se obrača čas! ... Zato: »Dokler imamo čas, delajmo dobro!« (prim. Gal 6,10).

Po Frančišku hvaležnost pomeni predvsem to, da ničesar ne zadržujem zase, ampak vse v bratskem služenju vračam Gospodu. Ob pogledu na to prehojeno pot bi izpostavil tri stvari: Najprej spoznanje, da morata biti moje kapucinsko bratsko življenje in duhovniško služenje tesno prepletene, soodvisna. Ko sem

si po študiju v Ljubljani in Rimu nabiral prve pastoralne izkušnje, je skoraj neopazno začel slabeti čut za brate. Zdelo se mi je, da moram odgovoriti na vsak izziv, ustreči vsem, ki so me prosili za raznovrstna pastoralna služenja. Iz tega nevarnega vrtinca aktivizma in verjetno tudi zagledanosti vase ter nepogrešljivosti, me je nekega večera prebudil brat Ciril. Po večerji me je resno pogledal izpod nagubanega čela in mi rekel: »Ti pa bodi malo več z nami ali pa na steno obes svojo sliko, da te bomo vsaj poznali!« Nikoli mu ne bom dovolj hvaležen za ta zdravilen bratski opomin. Od takrat nisem več mogel odhajati od doma brez potrebnega dogovarjanja in blagoslova bratov.

Močna okrepitev za moje redovniško in duhovniško življenje je bilo previdnostno srečanje z br. Ignacijem Larrañagom, ki mi ga je Bog poslal na pot v mojem iskanju nečesa, kar bi mi pomagalo bolje moliti. Hvaležen sem Bogu, da je to osebno iskanje postalo rodovitno tudi za druge, ki danes preko požrtvovalnega služenja voditeljev Delavnic molitve in življenja krepijo svoje molitveno življenje in zajemajo moč iz neizmernih zakladov Božje besede.

Nepozabna ostaja tudi izkušnja misijona na Radiu Ognjišče. V dolgotrajnem procesu priprav tako z brati naše province kot s sodelavci Radia, še bolj pa v samem času misijona, sem čutil silno vetje Svetega Duha. Zato ne preseneča dejstvo, da mi je starejša gospa, ki le redko zahaja v cerkev, nekaj let po misijonu ponavljala stavke iz misijonskih nagovorov, ki so ji ostali kot smernice za njeno življenje.

Kaj si želiš za prihodnost?

Da Božja milost, ki mi je bila in mi bo še dana, ne bi postala prazna (prim. 1 Kor 15,10).

br. Štefan na hitro

- **Najljubši šport:** aktivno – hitra hoja; pasivno – smučarski skoki, še boljše: poleti (seveda pozimi).
- **Zadnja knjiga, ki si jo prebral:** Prerok Jona (dobro ogledalo!).
- **Priljubljena hrana:** Jem (skoraj) vse, kar se predme postavi, a zmerno; temu primerni so tudi rezultati.
- **Kraj, ki ti je zelo pri srcu:** Ob vseh poteh, ki so del mojega življenja, ostajam odprt za novosti.
- **Jeziki, ki jih govoriš:** S sosedi se po večini kar dobro razumem, z izjemo enega; pri poslanstvu, ki ga opravljam, sta pa neobhodna še angleščina in španščina.
- **Stvari, ki te spravijo v smeh:** Dobra ironija. Recimo: Ko je slikar modernih smeri končal portret papeža Pija XI., ga je prosil, naj na rob slike napiše svoj komentar. Papež je bil kratek: Jn 6,20 in se podpisal. (Za nasme se velja malo potruditi!)
- **Tema, o kateri rad pridigaš:** Božje usmiljenje!

Pogovarjala se je Frani Pečar

Animator igralec

Počitnice so pred vrati in z njimi tudi čas oratorijev. Si kar predstavljam, da se animatorji že na veliko ukvarjate s programom; kdo bo prevzel veliko igro, kdo delavnice, kateri se bo preizkusil v vodenju katehez. In katera vloga v dramski igri, ki je nepogrešljiv del oratorijskega dneva, je kateremu od animatorjev pisana na kožo.

Ravno slednjemu se bomo posvetili danes. Ne vem po kakšnem ključu razdelite vloge v igri; morda na podlagi lanskim izkušenj, ali glede na to, kdo rad igra in kdo ne, morda se za vloge žreba ali pa si prebral besedilo in se prepoznal v določenem liku. Vsekakor sprejel si vlogo in sedaj je na tebi, da jo narediš živo in gledljivo (tudi če je vloga majhna in na prvi pogled nepomembna). Tule je nekaj kratkih namigov v pomoč:

Lik, ki ga igraš, naredi resničen. V kolikor gre za nekoga, ki je v resnici živel (npr. sv. Dominik Savio, Don Bosko, mama Margareta v igri letošnjega oratorija), poskušaj izbrskati o njem/njeji čim več podatkov. V kolikor je oseba izmišljena, si njegovo ozadje izmisli – preuči čas v katerem naj bi živel in dogodke, ki so se zgodili takrat...

Zakaj? Odgovori si na to vprašanje. Naj ti bo jasno, kaj se zgodi v posameznem odlomku in zakaj se je to zgodilo. Pri tem te naj ne bo strah postaviti vprašanj.

Besedilo se nauči na pamet. Beri ga preden greš spat, ponavljaj ga ob pomoči prijatelja, družinskega člana. Poskušaj ga izgovoriti na različne načine. Pri tem pazi na jasnost in razločnost izgovorjave (kot pomoč je lahko branje s svinčnikom ali s kakšnim sadežem (npr. suhe slive v ustih).

Svoje besedilo opremi z opombami (vriši si premore, zapiši čustva, ki jih moraš zaigrati, svoje reakcije, označi glasnost govorenja ...).

Pred igranjem se sprosti in umiri. Zavedaj se lastnega telesa, igranje ni samo glas in besede,

ampak premikanje celega telesa – upaj si svojemu liku dodati kakšen zanimiv telesni dodatek (morda šepa, se igra z lasmi, smrka ...). Govori na glas (glasneje kot govoriš običajno), razločno in ne prehitro. Pri igri bodi vedno rahlo obrnjen k občinstvu (ne kaži jim hrbta).

Zaigraj čustva. Najdi situacijo iz svojega življenja, ko si čutil enako kot tvoj lik in potem ta spomin uporabi, da bi zaigral čim bolj avtentično. Pri tem uporabi tako glas kot telesne gibe.

Ohrani samozavest. Nikoli ne pokaži občinstvu, da si se zmotil ali da si se zmedel. Za napake vedo samo tisti, ki so s teboj na odru. In oni ti bodo pomagali, da prideš nazaj na tir.

Bodi s srcem pri igri. Naj te tvoje osebne stvari takrat ne vznemirjajo. Ostani v svoji vlogi dokler si na odru. Če se pri tem zabavaš, bo tvoje igranje dosti boljše, kot če vlogo izpelješ s slabo voljo.

Na odru je treba pretiravati. Ne pozabi, da mora biti govor glasnejši, obrazna mimika in telesni gibi so izrazitejši, čustva so bolj poudarjena – če se ti zdi, da pretiravaš, potem najbrž igraš ravno prav.

Pojdi na stranišče preden se začne igra. Soigralcem ni prijetno improvizirati na odru, medtem ko čakajo, da se pojaviš iz WCja.

V igro vključi igralce. Če je le mogoče začuti, kje so, potegni jih v zgodbo in na koncu se jim zahvali.

Igranje je skupinsko delo. Poveži se z igralci, spremljaj njihove dele in reagiraj na to, kako oni odigrajo. Na začetku jim zaželi srečo pri igranju in jih pohvali, če jim kaj uspe.

Fani Pečar

Prostovoljstvo v Taizeju

Kdo ne pozna Taizéja? Večini ljudi je ta beseda znana pod besedno zvezo »taizéjske pesmi«. To so kratka, uglasbena besedila, ki imajo izvor večinoma v Svetem Pismu. Pojemo jih lahko pri svetih mašah ali skupnih molitvah. Primerna so za vse cerkvene čase v letu. Taizé ima tudi drug pomen. Je vas, ki leži na jugovzhodu Francije v pokrajini Burgundija med Parizom in Lyonom in v bližini francosko – švicarske meje. Po njej ima ime moška ekumenska redovna skupnost taizéjskih bratov. Teh je približno sto, prihajajo pa iz okoli tridesetih držav po vsem svetu. Vsi ne živijo v Taizéju, ampak imajo manjše skupnosti v nekaterih revnih državah na drugih kontinentih. Po veroizpovedi so katoličani in evangeličani. Skupnost je ustanovil br. Roger, ki je bil tudi njihov prior. Njegovo mesto je deset let nazaj prevzel br. Alois.

Taizé vsako leto sprejme več tisoč mladih iz različnih držav, ki prihajajo tja kot v vsak romarski kraj na svetu. Motivi njihovih obiskov so različni. Večina jih pride tja za en teden, nekaj pa se jih odloči ostati dlje časa in delati kot prostovoljci. Eni se odločijo ostati tam samo nekaj tednov, drugi pa tudi do enega leta, kar je več ali manj meja bivanja za njih. Vsak prostovoljec ima določenega osebnega duhovnega voditelja s katerim se enkrat tedensko srečuje na kratkem pogovoru. Prostovoljci imajo dvakrat tedensko (ob ponedeljkih in petkih) biblični uvod z enim od taizéjskih bratov. Ves program za njih poteka v angleščini.

Njihova najpomembnejša naloga je sprejem mladih romarjev. Ni pomembno, kakšno delo

opravlja prostovoljec, pomembno pa je, da se zaveda, da tu ni samo zaradi sebe, ampak tudi zaradi drugih. Lahko dela na sprejemu (Casa, El Abiodh, La Morada), v trgovini in mini baru (Oyak), praktičnih delavnicah (Point 5, Cadole), veliki kuhinji (Big kitchen), cerkvi, v Olindi (nastanitve za družine) ali pa v prostorih za prostovoljce. Vsak teden dobi nove zadolžitve. Nekatere prostovoljce pošljejo za krajši čas (eden ali dva tedna) predstavljat taizéjsko skupnost v druge kraje po Franciji in tudi v druge države po Evropi. Največkrat so poslani v Anglijo ali v Nemčijo. Določeni gredo za nekaj časa pripravljat evropsko novoletno srečanje (Romanje zaupanja na Zemlji) ali druga manjša taizéjska srečanja po Evropi in drugih kontinentih.

Lepota prostovoljstva v Taizéju je v tem, da človek spozna druge ljudi, kulture in navade. Kar naenkrat se svet okoli njega razširi na vse kontinente. Tu gre še za medsebojno druženje. Ne smem pozabiti na to, da spozna mnoge enakosti in razlike med verstvi. Marsikje namreč ni navada, da praznujejo cerkvene čase v taki meri, kot sta pri nas advent in post.

Poleg dela in molitve ostane dovolj časa za klepet ob čaju in piškotih, smeh, rojstnodnevne in druge zabave, učenje novih besed v tujih jezikih, družabne igre, petje, ples, šport, za dolge sprehode po gričevnati pokrajini in še bi lahko naštevala.

Prostovoljstvo je poklicanost človeka. Ga izpopolnjuje in mu daje neformalno delovno izkušnjo. Mlade v Taizéju, ki se odločijo za to obliko služenja se vzpodbuja, da se po koncu staža odločijo, kaj bi radi počeli in kako bi to izkušnjo prenesli v vsakdanje življenje.

Katarina Jelen, prostovoljka v Taizeju

V TEBI, GOSPOD

Besedilo: s. Tina Dajčer, ŠSFKK
 Glasba: s. Diana Novak, OSU
 Priredba: s. Diana Novak / Jernej Rustja

SOLO

1. V le - po - ti pol - ja od - sev je Bo - ga, v ti - ši - ni ve - tra be - se - de Du - ha.

No - va ob - zor - ja so v Te - bi, Go - spod, po - dar - jaš mi sa - nje in pot.

DUET

2. S po - gle - dom lju - be - zni u - mi - vaš sr - ce, po ra - nah od - pu -
 3. Po svo - ji Be - se - di nas va - biš na pot, v ra - zli - čno - sti da -

- ščaš mi mo - je dol - ge. Hva - le - žno se k Te - bi o - zi - ram Go - spod,
 - ješ nam svoj bla - go - slov. Ti v Kru - hu živ - lje - nja si z na - mi, Go - spod,

(a) v bra - tu in se - stri kot dar si nav - zoč.
 z Ma - ri - jo naj no - si - mo Luč v te - mó.

ZBOR

Le v Te - bi je mir, ki ga svet ne po - zna, v lju - be - zni O -

če - ta ve - sel - je Du - ha. V Te - bi je pol - nost živ - lje - nja, Go -

spod, naj e - van - ge - lij o - zna - njam pov - sod!

Most

V ve - se - lju zdaj slu - žim ti, Je - zus, Go - spod, in

O ...

vse, kar ni Tvo - je iz - pu - ščam iz rok.

domine, iskali smo vsak svoj kotiček puščave po bližnjem hribu, s kovanci smo ponazarjali ljudi, s katerimi gradimo odnose – bližnje in daljne. Višek naše krepitve vere je bila adoracija. Z Jezusom smo se srečali in preden položili nam najpomembnejše odnose. Dotaknjeni od srečanja z Jezusom smo radostno prepevali njemu v slavo in večer nadaljevali s skoraj že tradicionalno igro – morilcem. Vsi smo preživeli, čeprav smo bili nekateri večkrat ubiti. Spali smo vsi v isti sobi, vsak v svojih mislih, utrujeni od druženja, popoldanskega nogometa ali klepeta in razmišljanja o življenju, prav gotovo pa smo se veselili jutranje telovadbe.

V nedeljo nas je pretresla izpoved našega framaša, mladega katehuma. Hvaležni smo mu, da je z nami delil svojo zgodbo. Kmalu

je napočil čas za pospravljanje hiše in zadnje skupno kosilo. Domov smo se odpravili s poglobljenimi odnosi med nami in večjim zaupanjem v Jezusa. K nadaljni molitvi za povezanost z bližnjimi nas bodo opominjali na duhovnem vikendu izdelani rožni venčki.

Blaž Vurzer

Mariborska Frama je izboljševala odnose

Tiktakale so že zadnje pedagoške ure na fakultetah, ko smo z nestrpnostjo pričakovali malo drugačen vikend.

Po napornem tednu v urbanem okolju nam je v želodcih krulilo od pomanjkanja duhovne hrane. Da je pomembna tudi pot in ne le cilj, nam je postalo jasno v prenatrpanem avtu, na poti v idiličen kraj – Reka pri Laškem. Janeza smo pobrali v Celju.

Da smo prišli do kočice, ki je za tri dni postala naš dom, smo morali prehoditi kratko, a strmo pot. Prav tako smo se morali potruditi in podreti naše zidove, si zaupati, če smo se hoteli približati drug drugemu in se povezati med seboj. V petkovem večeru smo vsi vztrajno bulili v belo rjuho obešeno na tram hiše. Rjuha ni dolgo ostala bela, saj smo nanjo projecirali film, ki nam je prikazal življenje brez iskrene ljubezni. Polni laži in iskanja bližine so igralci begali od človeka do človeka, nenasitni, saj so iskali ljubezen tam, kjer ni bilo iskrenosti in zaupanja. Vpogled v ta drugačen svet, nas je pretresel in hkrati napolnil s hvaležnostjo, da naše odnose vodijo krščanske vrednote.

Dejavnosti sta vodila sestra Urša in pater Tomaž, ki sta popestrila vsako aktivnost s privlačnimi delovnimi listi in svojimi izkušnjami. Preko svojih najljubših živali smo odkrivali našo samopodobo, z vrednotami smo igrali

Prvi Fra Trip

Enega krasnega maja, no dva maja sta bila – 8. in 9., se nas je ena majhna skupinica zbrala pri šmarnicah v Sostrem. Po sv. maši smo sestradani odšli na palačinke. Po obilnem okrepčilu smo se pa do poznih večernih oz. zgodnjih jutranjih ur noro zabavali.

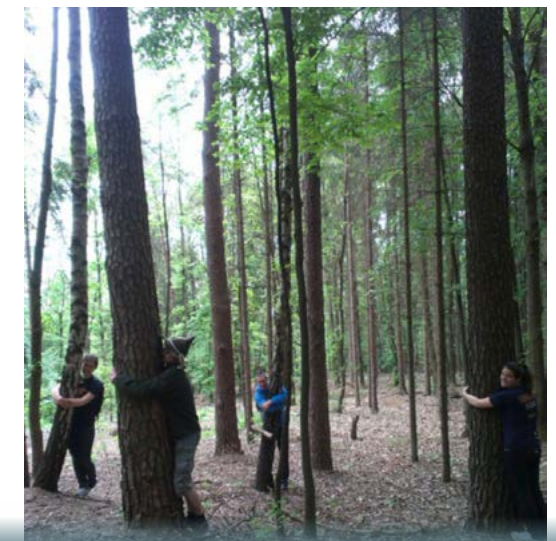

Po spoznavnih igrah in odlični, menda tipično Kriški igri morilca, smo se zabavali pri postavljanju in podiranju – »Make`n`break«. Sorazmerno utrujeni smo se odpravili spat v tople spalne vreče in na mehke armafleke na mrzla tla sostrskega župnijskega doma. Komaj smo dobro zadremali, smo že zaslišali nežno melodijo in nekaj sekund potem nas je že obsvetila močna svetloba z neba, ki smo jo jasno videli nad sabo. Pred nekaj stoletji bi rekli, da smo videli čudež, a bila je »le« budilka in z ljubljansko elektriko in ne varčnimi žarnicami osvetljena soba – ura je bila 4.44! In preden si lahko mislite smo bili že pri sv. maši na tromostovju pri Frančiškanih v Ljubljani!

Pa začnimo malenkost bolj počasi in od začetka...

Po nekaj minutnem premetavanju v topli »postelji«, smo zbrali svoje moči in se spravili za mizo na zajtrk. Pospravili smo še preostale palačinke in kolikor so nam moči dopuščale, še dom. In ura je 5.30, mi pa v polni pripravljenosti na planiran 3 urni sprehod do Ljubljane. Iz Sostra smo krenili do brunarice v Zadvoru, nato smo priplezali na Orle in se po golovški ravnini počasi kobacali do Ljubljane. Pot je minila sorazmerno hitro, saj se je razvila prava debata in nihče ni bil več zaspan. Malenkost pred ciljem smo se lepi framaši ustavili še na zadnjem lepem postanku v lepem gozdu med lepimi drevesi, kjer se je odvijala prava detektivska igra objemanja dreves.

Po sprehodu čez Ljubljansko tržnico smo bili ob 9. uri že pri sv. maši, ki je bil le začetek simpozija vseh Frančiškovih bratstev. Med sveto mašo smo nekateri »globoko« premišljevali. Po sveti maši oz. začetku simpozija smo framaši pozdravili vse brate in sestre, ter se odpravili še na zadnje dejanje našega izleta – malica in ljubljanski sladoled!

Klemen Levičnik

Narodno srečanje OFS Slovenije na Brezjah

Leto praznovanja 800 letnice rojstva Ludvika IX., francoskega kralja, se je pričelo 25. aprila 2014. Bratstva FSR in FRAMA smo skozi vse leto obeleževali ta jubilej na več načinov: na duhovnih vajah, z molitvami, na srečevanjih ter na predavanjih, razlagah, ob sliki in besedi iz časa življenja našega zavetnika, vzornika FSR, mirotvorca, pravičnika, velikega pričevalca evangelijskih vrednot in zavetnika mož in žena. Bil je namreč zvest mož, čuteč in skrben oče enajstim otrokom. Vse to sta nam bila na začetku pripravljena podati rektor bazilike na Brezjah, p. Robert Bahčič in s. Andreja Eržen, s podatki, ki so bili kar večini nam vsem do takrat nepoznani, ali nepopolni. Vsled tega smo se tudi odločili, da se na letošnjem taboru narodnega bratstva

FRS srečamo 25. aprila 2015, ter tako »skles nemo« leto tega vladarja, z zavzemanji za duhovno dobro francoskega naroda. Sestre in bratje, ki smo se odločili, da po zgledu sv. Frančiška živimo evangelij v svetu, smo se k Mariji Pomagaj pripeljali z avtobusi, s kolesi, avtomobili, tisti vztrajni pa celo s peš busom. Po uvodnem delu in nagovorih je sledilo bogoslužje, ki ga je vodil nadškof Stanislav Zore ob somaševanju duhovnikov z vseh koncev naše dežele. Nagovarjal nas je, da naj kot kristjani dajemo znamenja, da bo naša zemlja v pravičnosti in sočutnosti bolj nesebična, naj postavljamo vidna znamenja. Poklicani smo namreč, da svetu oznanjamo, da s sočutjem lajšamo rane trpečim, ubogim. To lahko storimo: jaz, ti, mi vsi na tej poti poklicanosti. Ročno izdelane zastavice in grbi postavljeni pred oltarjem, ki jih je izdelalo vsako bratstvo po svoji zamisli, so vsaka po svoje izražala domiselnost, predvsem pa simboliko povezovanja. Sledilo je druženje ob čaju, napitkih in kruhkih, spečenih doma in prinesenih na srečanje. V nadaljevanju je s. Dorica Emeršič izpostavila sedmero področij po povzetku z mednarodnega srečanja OFS, kako živeti evangelij po sv. Frančišku danes v svetu. Globoko se nas vseh dotaknilo priče-

vanja br. Slavka Žižka iz Maribora, o odhodu s tuzemskega življenja, ter skupnih trenutkih njega, otrok, vseh bližnjih ob umirajoči ženi. To pričevanje pa nas je predvsem nagovorilo k zavedanju sprejemanja, da kar Bog naredi, je vedno prav, kot o naši minljivosti, naši začasnosti na svetu. To je v knjigi, ki so jo po njenem odhodu izdali pod naslovom Vidina zgodba, med boleznijo tudi sama velikokrat poudarila. Tudi pesmi in molitve Stanke Mihelič iz Nove Štife so nas zelo nagovarjale v moči molitve in vere. Res nazorno svetniško življenje z zgledi francoskega pravičnika, pa so nam pred baziliko predstavili člani FRAMA-e, Frančiškovih animatorjev, ter članov OFS z dramsko igro, pod vodstvom s. Gordane Gašparin, ter seveda vsemi ostalimi organizatorji. Po prijetnih družabnih pogovorih ob kosilu, smo počasi zaključevali s petimi litanijami in izmenjavi grbov in zastavic med bratstvi, ter si obljubili, da se glede na izmenjano zastavico iz bratstva tudi obiščemo – srečamo med letom.

Ohranjajmo in se trudimo živeti po besedah iz pridige nadškofa: »Ostanimo zazrti v nebo, v Kristusa, po zgledu sv. Ludvika, bodimo spokorniki v svoji poklicanosti. Tako bomo v sebi svobodni in bomo tako tudi v svet prinašali svobodo, pravičnost, mir, vrednote, po katerih hrepenimo prav vsi ljudje«.

Stanislava Gorenc

Mleko in med

V deželi, kjer tečeta mleko in med...

Srečaš Njega, ki je izrekel to obljubo tudi Zate. Dežela obljube, neizpolnjenih sanj, norih zamisli, drznih idej, iskrenih hrepenenj. Najdeš kaj zase?

Pridi na izkušnjo poklicanosti, letos prvič tudi za dekleta!

Izkušnja poklicanosti za dekleta bo od 2. – 7. avgusta 2015

Program:

- + skupna in osebna molitev, življenje v skupnosti, delo na vrtu in gospodinjstva dela
- + misijonska izkušnja v stari Ljubljani
- + poglobitev odnosa z Jezusom (zakrament evharistije, spovedi, poklicanost ženske)

*Kraj: Sestre FMM, Mirje 7, Ljubljana
Informacije in prijava: metka.kos@rkcc.si*

P. s. Na izkušnjo poklicanosti lahko prideš tudi, če ne misliš na samostan ☺

Ne zamudi misijonske izkušnje skupnosti v deželi slastnih okusov!

Še eno mesto, ki letos praznuje

Najprej kratko preverjanje splošnega znanja. Ti uspe na podlagi naslednjih podatkov ugotoviti, za katero mesto gre?

- Po številu prebivalcev je na sedmem mestu na seznamu mest v Sloveniji.
- Najvišja točka mesta leži na nadmorski višini 220 metrov.
- Na področju, kjer mesto leži, je najdenih največ situl (okrašena kovinska posoda v obliki vedra ali vaze) in steklenih jagod iz železne (halštadske) dobe na svetu. Zato ima tudi nadimek mesto situl.
- Je rojstno mesto Leona Štuklja.
- Letos praznuje 650 let od podpisa ustanovitvene listine in 10 let od ustanovitve škofije.

Kako je šlo? Ste lahko v opisih prepoznali prestolnico Dolenjske Novo mesto?

Po preselitvi Slovanov na naše ozemlje, se je že v 12. stoletju kazala potreba, da bi področju, kjer reka Krka dela okljuk, postavili mesto. In medtem, ko je za večino dolenjskih in kranjskih mest, ki so jim mestne pravice bile podeljene ustno, težko ugotoviti datum nastanka, pri Novem mestu s tem ni problema. 7. aprila 1365

je namreč Rudolf IV. Habsburški, ki mu zaradi tega, ker je istega leta ustanovil univerzo na Dunaju, pravijo tudi »Ustanovitelj«, s posebno listino, ki se ji pravilno pravi privilegijska listina, ustanovil Novo mesto. Sicer mu je sam dal ime Rudolfwerth (Rudolfovo пристanišče), vendar so ga ljudje enostavno klicali Novo mesto (enako se imenuje tudi že v listini, ki datira v september istega leta – Newestat). Rudolfa najdemo tudi v mestnem grbu, ki ga je mesto dobilo šele leta 2004, čeprav se njegova podoba pogosto najde na upodobitvah mesta in v mestu samem. Ob ustanovitvi je bila meščanom zagotovljena osebna svoboda, mestna samouprava, lastni in voljeni sodniki, pravica do trgovanja in sejmov. Naslednje stoletje je bilo med najpomembnejšimi kraji na Kranjskem.

V 16. stoletju je potem izgubilo na veljavi zaradi kmečkih uporov, predvsem pa zaradi večanja 60 km oddaljenega mesta Karlovac. V 18. stoletju si je ponovno opomoglo. Izpod nemške oblasti je prišlo leta 1871, ko so upravljanje prevzeli Slovenci. Med drugo svetovno vojno je prestalo precej hudo bombardiranje septembra in oktobra 1943, vendar se je po

njenem koncu hitro razvilo v industrijsko središče pokrajine. Avtocesta Ljubljana – Zagreb, ki teče mimo mesta in je k temu pripomogla, je bila zgrajena 1952.

Med znanimi ljudmi, ki prihajajo iz Novoga mesta, poleg Leona Štuklja (gimnastik) najdemo tudi Dragotina Ketteja (pesnik), pa Božidarja Jakca (slikar), Milana Jarca (pisatelj), Slavka Gruma (pisatelj), Pio in Pina Mlakarja (baletnika), Marjana Kozino (skladatelj), Janeza Trdino (pisatelj), glasbenike Dan D, Primicovo Julijo ...

Fani Pečar

Festival FO in FRAMA v Nazarjah

Leto je hitro okoli in spet je prišel čas, da se srečamo skupaj Frančiškovi otroci in Frančiškova mladina iz cele Slovenije. Ko smo se vozili proti Nazarjam smo z upanjem gledali v nebo, vsi z eno željo, da bi se vreme vsaj približno zvedrilo. Že ko smo prispeli na cilj so nas poleg nasmejanih obrazov, vesele pesmi in toplih pozdravov pozdravili tudi prvi sončni žarki. Po uvodnem pozdravu in molitvi je sledila predstavitev skupin, s pomočjo pla-

netov, ki smo jih izdelali po naši bratstvih. Po predstavitvi smo se mlajši in starejši ločili. Frančiškova mladina se je tako pridružila sestram klarisam pri molitvi ob Jezusu, nato pa smo se imeli s sestrami tudi priložnost srečati, prisluhniti pričevanjem o njihovem življenju in jih vprašati kar nas je zanimalo.

Za otroke pa so v tem času poskrbeli animatorji z Nazarij, ki so jim pripravili različne točke na katerih so peli, molili, izdelovali različne venčke ter se ob bansih, igrah in petju družili in spoznavali med seboj. Sledil je čas kosila, kjer smo se po zaslugi odličnih kuharic dobro okrepčali in si nabrali novih moči za popoldanski del programa. Tokrat smo vloge zamenjali. Otroci so se pridružili molitvi s sestrami klarisami in se srečali z njimi ter skupaj prepevali in imeli priložnost za pogovor. Mladi pa smo imeli v tem času priložnost za igro, v kateri smo se razdelili v skupine in osvajali tuja ozemlja. Ob treh popoldne pa smo se vsi skupaj zbrali v frančiškanski cerkvi in imeli sveto mašo, katero smo obogatili s petjem, uvodi, prošnjami in zahvalami. Po maši smo se še malo okrepčali s pecivom, se poslovili in se polni veselja in hvaležnosti za preprosto čudovit dan odpeljali vsak na svoj konec Slovenije z obljubo, da se (če ne prej) srečamo naslednje leto. *Sara Štesl*

Prvi korak kriške Frame

V petek, 17. aprila, smo se kmalu po sončnem zahodu pred samostanom zbrali mladi, ki radi zahajamo v Vipavski križ. Bilo nas je 13, kar je ravno prav za domače vzdušje in sproščene pogovore. Naslov letošnjega vikenda obljube je bil Prvi korak, kar se mi zdi odlično, saj je začetek vedno težek, še posebej ko se zopet odpravimo po poti za Jezusom in proti toku sveta. Za uvod v vikend smo najprej zakorakali nazaj. Nekoč smo se prvič usedli v šolsko klopo, prvič napisali domačo nalogo, se udeležili oratorija, se skregali s profesorjem, padli na izpitu, se zaposlili, poskušali noni razložiti pomen sarkazma ipd. V pogovoru smo si podelili številne zanimive spomine. Večerna molitev nas je spodbudila k razmišljanju o odgovornosti, ki jo nosimo, ko omahujemo. Prav vsak je lahko pobudnik za nove ideje.

Nov dan nam je najprej postregel z odličnim zajtrkom (Nutella originale!), potem pa smo naše korakanje še vizualizirali – dobesedno, saj smo odtisnili svoja stopala. Potem smo se nekoliko bolj poglobili. Naš naslednji izziv je bil namreč pisanje pisma samemu sebi čez pet let. Spreminjamo se že iz dneva v dan in včasih se ozremo le za leto nazaj in se skoraj ne prepoznamo, v petih letih pa se zgodi marsikaj, veliko pomembnih prvih korakov, še posebej v naši starosti, ko še iščemo in si oblikujemo svoje mesto v svetu. Mislim, da je to obdobje v katerem se veliko ljudi izgubi. Korak zastane v močvirju navideznih užitek in pogled zastre resje egoizma, da človek še zase ne več kje je. Takrat lahko le Jezus naredi pr(a)vi korak v resnično svobodo.

Ko so bila naša pisma, v katera smo prelili vsak svoje obete o porokah, hiškah z angleško zelenico, kariernih začetkih, otrocih, izletih v veselje in še čem, skrbno zapečateni (z voskom!), pospravljena v leseno skrinjico in zaupana v varstvo voditelju našega vikenda, je bil čas, da začnemo razmišljati o vsakoletnih obljubah za življenje po Frančiškovih stopinjah. Vsak posebej smo razmislili v čem želimo še posebej rasti kot Kristusovi učenci v tem letu. Dva naša bivša framaša pa sta si tisti dan dala vseživljenjsko obljubo, zato smo njuno poroko brez oklevanja vključili v program vikenda. Bili smo z njima, ko sta naredila prvi korak v skupno življenje in ob tem potočili tudi kakšno solzo ganjenosti, na pol na skrivaj – mušica pač. Kako močna lahko postane beseda, če jo Bog posveti! Res je velik naš Bog; naj ju obilno blagoslovlja!

Dan smo zaključili s spontanim druženjem ob Enki, Biblijskem kvizu in kitarji. Medtem smo se tudi pripravljali za sodelovanje pri nedeljski maši.

V nedeljo zjutraj je bilo pred mašo ravno dovolj časa za pakiranje in pevske vaje.

Maša je bila lepa in še toliko bolj doživeta zaradi danih obljub, ki nas bodo spremljale to leto. Mislim, da je takšna obljuba lahko pomembna spodbuda k svetosti in aktivnemu krščanskemu življenju mladega človeka. Po maši nas je pozdravilo sonce in nas že vabilo bližje k morju. Po kosilu smo se odpeljali v Izolo. Svoj prostor smo si poiskali na zelenici ob morju. Sončno popoldne smo preživeli ob sproščenih pogovorih, zvoku valov, lenobnem poležavanju na travi in ga razgibali s sprehtom ob obali ter pravim fotoshutingom na pomolu in tudi na jadrnici prijaznih gospa iz tujine. Za konec pa kepica sladoleda, da bo življenje še slajše!

Valentina Čermelj

Morje neskončne ljubezni

duhovne vaje FRAMA Ljubljana,
8.-10. maj 2015

»Tedaj je Jezus rekel Simonu: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.« In ko so potegnili čolna na kopno, so pustili vse in šli za njim.« (Lk 5, 10-11). Tako smo ljubljanska Frama šli za Jezusom, čudovit vikend v maju.

Jezus je vstopil v naš čoln, poklical vsakega po imenu in rekel: »Odrini na globoko in vrzi mreže.« Ni naključje, da je bila tema našega

vikenda prav »Morje« in da smo odrinili na globoko, ampak prav zares. V »izolsko morje«.

V petek nas je odprtih rok sprejel izolski župnik Janez, ki se nam je pridružil pri večerji.

Sestra Anja je odpela naš vikend s pomeni morja iz Svetega pisma in sicer, kaj je morje predstavljajo ljudem v Stari zavezi in kaj v Novi zavezi. Lahko bi rekli, da je tekel pogovor o »pravi pomorski zgodovini« ☺, zaključen pa s sestrinim dotakljivim pričevanjem, ki se je zagotovo zapisalo v vsakega izmed nas.

Sobotni dan smo začeli s hvalnicami in zahvali Njemu, da nas je namenil na ta prelep obmorski košček Slovenije.

Br. Marko je pripravil razmišljanje o morju, kot neskončni ljubezni Božjega usmiljenja. V naši samoti ob njem, smo se mu skušali približati in dovoliti, da se nas njegove kapljice valov dotaknejo. Pa smo jim res? Kaj vse smo povedali sebi ali smo uspeli v naš monolog povabili še Njega? Kaj smo čutili ob besedah, da Jezus vstopa v naš čoln življenja? Strah, zaupanje, ljubljeno, pogum, globino, usmiljenje, veselje, napetost, morda celo tveganje? Ob premici življenja smo se še spominjali, kdaj je Jezus na poseben način vstopil v naše življenje, takrat, ko smo lahko z Njim ostali v čolnu.

Popoldan smo dodobra izkoristili sonce na plaži, tisti najbolj pogumni pa so se odločili za kopanje.

Pred večerjo sta nam »Framašici« Tjaša in Marija pripravili katehezo iz Matejevega evangelija (Mt 14, 22-33), kjer smo se podrobneje ustavili, kdaj konkretno v mojem življenju ostanem v Jezusu, kaj mi osebno pomeni evharistija, molitev in kaj je tisto zaradi česar podvomim, da mi Jezus ne more pomagati. Dragocene misli smo si med seboj tudi podelili.

Nedelja dopoldan je bila namenjena refleksiji na drugačen način, saj je moral vsak

poiskati in dobiti predmet, ki ga bo spominjal na ta iztekajoči se vikend. Pri pričujoči Sveti maši pa smo sodelovali s petjem.

Tudi v nedeljo smo imeli morje lahko samo zase, zato smo ob prijetnem klepetu preživeli popoldan v in ob njem ☺.

Če pogledamo nazaj, lahko rečemo, da vzamemo s seboj morje. Celotno. V vsej neskončnosti, veličini, milini, razburkano, umirjeno. S seboj vzamemo Njegovo neskončno ljubezen, ki se nam vedno znova z valovi približuje in dotika prstov na nogi, tudi če se zaradi strahu in nezaupanja velikokrat držimo

kopnega. V dneve, ki prihajajo, ponese mo pristne poglede, nasmeha, naše še trdnejše vezi, ki delajo skupnost. Predvsem zavedanje, da se lahko skupaj kadarkoli dotaknemo morja in se potopimo v njegove svetle globine.

Tjaša Hvala

Obljuba FRAME Štepanja vas

V ponedeljek, 1. junija, je nekaj naših bratov in sester iz FRAME Štepanja vas dalo obljubo FRAME, nekateri izmed njih tudi prvič! Hvala vam za vaš zgled in pogum v življenju! In ne pozabite, da v obljubi niste sami!

MOLITVENA NAVEZA za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

»...krepko in resno smo vsak zase molili one očenaše«

nagovorjenega ob obisku (verjetno v semenišču) frančiškana p. Odila Hajnška. Kot voditelj pa je vpisan dr. Janez Kraljič, spiritual ljubljanskega semenišča. V tem arhivu pa je tudi pismo p. Filipa Rupnika, frančiškana, ki sprašuje g. profesorja:

Spoštovani gospod profesor, večkrat sem slišal in tudi bral v Cvetju, da so se v času Vašega študija teologije mnogi bogoslovci vključili v III. red sv. Frančiška.

Hvaležen Vam bom, če mi vsaj v par besedah sporočite na priloženi naslov, kako so (ste) delovali, kdo je vodil, kako ste po posvečenju kot duhovniki skrbeli za poživitev te duhovnosti. Bi mi lahko povedali, kdo izmed duhovnikov tretjerednikov (člani FSR/OFS/) še živi?

Božji služabnik Anton Strle, ki je na poti k razglasitvi za blaženega, nas nagovarja s svojim življenjem, s svojo molitveno držo. Vemo, da ima molitveno življenje več plasti in lahko bi rekli, da je

podoba cvetličnega vrta, ki s svojo lepoto raznolikostjo slavi in časti Boga na različne načine. V postopku za kanonizacijo so odkrili v Strletovem arhivu ohranjeno člansko knjižico, ki jo je izpolnil duhovnik-tretjerednik Darko Slapšak. V tej knjižici je zapisano, da je bil Strle sprejet v noviciat 9. 6. 1940, obljube pa je napravil 14. 6. 1941. Morda so po svoje vplivale za pridružitve tedanjemu FSR tudi duhovne vaje kapucina p. dr. Odila Mekinda, ki jih je imel v semenišču od 6. do 10. januarja 1940. Neposredno se je čutil

Prof. Strle je odgovoril takoj. Če računamo, da je pošta potovala vsaj en dan, to pomeni, da takoj naslednji dan, morda celo isti dan. V tem pismu pojasnjuje, kako je sam vstopil v tretji red in kako zares je vse življenje to jemal. Tudi sicer so v tem pismu nekateri dragoceni podatki glede Strleta. Njegov pismeni odgovor se glasi:

Dragi gospod pater, sobrat v duhovništvu in še kaj! Prav sedaj imam toliko vsega, da morem le kratko odgovoriti.

Nekega dne je prišel p. Odilo Hajnšek, frančiškan, in je govoril o tretjem redu. Pokazal je tudi nase, kako mu nič ne škoduje niti pas itd. (bil je močan in šaljivec). Vendar je bilo vse v jedru zelo resno. Zraven so bili odpustki. Toda to nas more voditi prav v jedro Kristusove skrivnosti, ki jo je sv. Frančišek tako resno jemal. Jaz imam za polno stvari zelo slab spomin, saj sem se zdel sebi večkrat kakor nekdo, ki se nikjer ne počuti dobro (do 16. leta sem bil praktično pastir v samoti in pa na poljih, a nekako tuj »normalnemu« življenju – tako so sodili o meni). Spominjam pa se, da sem III. red sv. Frančiška (danes FSR) vzel zelo zares, zelo, zelo! Imeli smo »vesoljne odveze« (opomba: vesoljna odveza je bil popolni odpustek na določene dneve ali ob mesečnem shodu tretjerednikov) in naši spiritali so bili sami tretjeredniki, pa tudi Nadrah – vodja semenišča

in generalni vikar ljubljanske škofije, in so resno jemali, tudi ubožstvo (ne le površnega »duha«). Lukman (Opomba br. Pl.: Dr. Franc Ksaver Lukman /1880-1958/ je bil profesor teologije na teološki fakulteti) npr. je hodil v frančiškansko cerkev vsak mesec na shode tretjerednikov med navadne ljudi. Mi smo v semenišču krepko in resno vsak zase molili one očenaše, nagovore in konference smo tedaj imeli kar vsak dan, in zelo solidne, pa tudi duhovne vaje so bile neprimerno resnejše, kakor pa smo jih – bodi Bogu potoženo – morali sprejemati »zdaj po koncilu« (zadnji čas se je izboljšalo). – Jaz sem si vzel za tretjeredniškega zavetnika Frančiška Saleškega, katerega sem veliko bral, ga skušal močno posnemati, pa skoraj nič nisem v tem pogledu uspel, da sem moral ugotoviti: Jaz sem kopriva, Darko Slapšak, današnji (pa tudi tedanji) odlični tretjerednik (sedaj v Kranju), pa je vijolica! Tudi ko sem prišel iz semenišča, nikdar nisem pozabljal, da sem tretjerednik. Ko sem prišel npr. v Planino, sem takoj skušal povečati število in kvaliteto III. reda sv. Frančiška. Zadnje nedeljo v mesecu je bil krščanski nauk popoldne in vedno tudi shod III. Red sv. Frančiška. Seveda so bile vesoljne odveze in vedno tudi kaj za »notranjost«. Ko sem prišel v Javor nad Ljubljano (iz Ljubljane hodil), sem delal podobno. Prav tako drugje. Celo pri zaslišanjih so mi očitali, da se naslanjam na »tercijalke«.

Tudi moji sošolci so, kolikor vem, resno jemali III. red sv. Frančiška, vsaj nekateri, in so ga zelo cenili. Spominjam se Tavčarja (Tavčar Martin 1917-1974), ko je rekel, kako sem vesel, da sem v III. redu sv. Frančiška

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

(čeprav je omenil v tej zvezi odpustke, ni to neumnost, kakor danes nekateri mislijo). Kaj posebnega pa nismo skupaj hodili. Saj smo nekateri sploh mislili, da nam je doba življenja šteta (Opomba br. Pl.: po vojni je bila grožnja likvidacije klera) in je bilo treba spolniti tisto, kar je človek trenutno mogel (drugo bo storil Bog! Jaz sem imel v »dogovoru« z Gospodom v programu: »Daj mi, da bom vsaj kake dve leti duhovnik!« Nisem organizator sam, sem že telesno prešibak, takoj se utrudim, sem boječ, čeprav bi rad napravil ne vem kaj, pa izgubim kar naenkrat vse moči! Končujem! Obrniti bi se bilo dobro na Darka Slapšaka in še koga. – *Prisrčno pozdravljam. Pax et bonum! Ljubljana, 18. november 1981. A. Strle*

Prof. Strle sam pravi, da je vzel članstvo v III. redu sv. Frančiška zelo zares, in sicer za vse življenje. Sploh je pri njem značilno, da je ostal zvest temu, za kar se je enkrat odločil.

Gotovo je članstvo v III. redu vplivalo na njegovo duhovno življenje. Sam omenja dve stvari: zgled sv. Frančiška Saleškega, pri katerem se je učil uravnovešenosti še posebno v odnosu med delovanjem in duhovnim življenjem. Po drugi strani pa prizadevanje za ubožstvo, ki je neka stalnica v Strletovem življenju. Posredno so v pismu nakazani še nekateri vplivi. Kot prvo omenja cenjenje in pravo gledanje na odpustke. Kot drugo omenja, da je kot bogoslovec vestno molil predpisane očenaše. V priročniku III. reda iz leta 1939 so naštetje še sledeče dolžnosti, ki so veljale za vse člane: Skromnost v oblačenju, ogibati se plesov, nespodobnih gledaliških predstav in pojedin, zmernost v jedi in pijači, post poleg petka tudi ob sredah, mesečna spoved in sv. obhajilo, že omenjeni očenaši, pravočasno narediti oporoko, primerno branje, skrb za medsebojno ljubezen, vsakodnevno spraševanje vesti, po možnosti vsak dan pri sv. maši,

udeležba pri mesečnih shodih, podpiranje ubožnih in skrb za lepo liturgijo, obisk bolnikov, molitev za pokojne sočlane.

Članstvo v III. redu pa je vplivalo tudi na pastoralo. Tretjeredniki so bili tista skupina ljudi, ki je molila, se udeleževala delavniških maš, tudi krščanskega nauka. Nanje se je lahko zanesel, nanje je lahko računal.

Morda mu je članstvo v III. redu tudi pomagalo, da je postal profesor na teološki fakulteti. Prelat Lukman je na seji fakultetnega sveta teološke fakultete že 21. 9. 1953 »opozoril na sposobnega znanstvenika dr. Strleta, ki naj bi ga imeli v evidenci, če ga ni mogoče takoj nastaviti.« Prof. Strle je bil tedaj v Planini dobro leto, a so mu bile po

prestani petletni zaporni kazni za tri leta odvzete državlanske pravice. To je bil začetek prizadevanja za njegovo poučevanje na teološki fakulteti, kjer so ga po treh letih končno sprejeli za predavatelja. Lukman je Strletu tudi odstopil svoja predavanja. Gotovo je bilo odločilno odločno prizadevanje škofa Vovka, da je prišel na teološko fakulteto, a brez podpore tretjerednika prof. Lukmana bi bila ta pot še težja.

Vir: p. Andrej Pirš FSO **Božji služabnik Anton Strle kot tretjerednik**
br. Placid Prša

Vsak klic ima poseben zven

Nekega dne je Jahve govoril z Jeremijem in rekel: »Preden sem te oblikoval v maternici, sem te poznal. Še preden si se rodil, sem te posvetil, te postavil za preroka narodom.« Jeremija je odgovoril: »O, Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem še mlad.« A Gospod mu je odgovoril: »Nikar ne govori: mlad sem še; kajti kamor koli te pošljem, boš šel, in kar koli ti ukažem, boš govoril. Nikar se jih ne boj, saj sem jaz s teboj, da te rešujem, govori Gospod.«

Premagujoč vsako oviro je Gospod rekel Voditelju: »Preden so obstajale reke na zemlji in vrtnice na vrtovih in svetlikajoče se zvezde na nebu, sem te imel v mislih kot zlati sen. Že takrat si mi bil dragocen. Svoje oči sem imel uprte vate in iz večnosti sem že vnaprej določil, da boš oznanil moje ime mnogim dušam in mnogim narodom. Ko si bil še v telesu svoje matere in še nisi videl luči dneva, sem te namenil za to, da boš mojo besedo oznanjal mnogim dušam, žejnim in lačnim v duhu. Potem se je toliko stvari zgodilo v tvojem življenju... toliko let je preteklo... In ko je prišel čas, sem naredil, da te je moj klic dosegel. Vsak Voditelj je prejel klic v drugačnih okoliščinah; vsaka preteklost je edinstvena, vsak klic ima poseben zven.»

Stanislava Knez, voditeljica DMŽ, je zapisala: »V trenutku pritajenega šepeta sem v mraku opazila, da pri zagrnjenih oknih mama in teta gledata v neko knjigo in prislušujeta tišini jutra. Opazila sem, da to knjigo skrivata pod modroc v moji postelji. Govorila je o komunizmu v Rusiji. Bilo je v začetku vojne. V očeh starejših si videl strah in grozo, ko so šepetali o komunizmu, o neveri, o gozdovih, Kočevju.

V zvezi s temi dogodki smo pri nas doma veliko molili. Ob večerih smo klečali na tleh in

molili rožne vence. Kot otrok sem slutila, da molimo za nekaj, kar nam hočejo vzeti, ki je več kot življenje in je za moje domače zelo dragoceno.

V vrtincu povojnih dogodkov sem se znašla na učiteljski, kjer sem se morala iz internata nekako izmuzniti, da sem šla v cerkev k maši. Vedno sem bila preplašena, če me je kdo videl in me bo spet zatožil. Ob nedeljah dopoldne so bile za mlade vedno na programu matinee v Filharmoniji, v kinu Komuna ali pa ples v stekleni dvorani. Med tem si lahko izbiral, da ne bi slučajno zavil v cerkev. Profesor geografije Pintar me sredi učne ure strezni, ko se zakrohota: »Ti Kvaternikova, včeraj pa kar na ples. Ali misliš, da sta Marija in Jožef tudi plesala?« Sledil je razredni posmeh in sramotjenje. Zavedla sem se, kako sem zaznamovana. Seveda je sledil marksistični krožek, pri filozofiji pa Zolajeva trilogija. Znašla sem se v vrtincu nevere in začela sem se sramovati, da izhajam iz tako nazadnjaške družine in tako nerazvitega okolja.

Moja duša pa je postajala prazna, izsušena, polna strahu in gneva, nevere v sočloveka, sumničenja in dvomov. To se je leta nadaljevalo še ob možu komunistu. Noči so bile polne more in joka. V službi si bil vedno šikaniran, osmešen, sumničen, nevreden svojega poklica, od domačih pa nerazumljen. Plaval si v morju dvoličnosti. V takem vzdušju ne moreš dolgo vzdržati.

Praznina srca je kričala po Bogu, ki je sicer bil a nekje zelo daleč na nebu, med zvezdicami, ena od njih sem bila celo jaz sama.

Božji klic je le preglasil vso to navlako, da sem začela iskati vse to, kar je božjega, svetega. Skrivaj sva z možem začela obiskovati teološka predavanja za študente in izobražence, iskala

duhovna gibanja, k maši se vozila v druga mesta in zapuščene kraje. Srce je hrepenelo in nisi ga mogel potešiti.

Eksplozijo božje duhovnosti sem doživela na duhovnih vajah s skupnostjo Emanuel v Pareju v Franciji.

Tu se me je Gospod dotikal na vsakem koraku, v vsakem človeku, dogodku, na bližnjem travniku. Bila sem omamljena od božje bližine, saj je bil Bog sedaj tu, živ!

Poklical me je ponoči, v kapelici, kjer sem počivala v njegovi tišini in ta tišina je zvenela nebeško prisotnost. Takrat mi je nekdo položil pod glavo podobico, na kateri so bile roke s Kristusovimi ranami patra Pija. Ob pogledu sem bila pretresena in zmedena, saj o tem ničesar nisem vedela. Še bolj mi je bil neznan izdajatelj podobice – fratri kapucini na zadnji strani z Aronovim blagoslovom. To je blagoslov, ki ga uporabljamo tudi pri DMŽ. Vse se je razjasnilo šele nekaj let pozneje. To je bila moja popotnica in klic v DMŽ.

Te in še mnoge druge duhovne vaje so bile močan klic po pričevanju Zanj, ki je, ki je živi, osebni Bog, vedno prisoten med nami.

Toda kakšno razočaranje, ko so se mi ljudje posmehovali in se mi muzali, ko so z zamahom z roko prisluhnilli moji vnemi za resnico.

Začelo se je vablivo, nato močno hrepenenje po vsakodnevem branju Svetega pisma, kjer nam Bog govori v Božji besedi in ima vsak trenutek odgovor na moj problem. Nato je bil močan klic k vsakodnevemu srečanju z njim v evharistiji. Vsak dan je bil vedno bolj prepojen z mislijo Nanj.

V šoli oblikovanja za DMŽ se je ob kapucinu bratu Štefanu moja vera očičevala navlak iz preteklosti in postajala moja osebna vera.

Gospod je hotel in dovolil, da sem se večkrat srečala osebno z bratom Larrañago. Vsak dan se srečujem z njegovimi katehezami in molitvenimi načini, ki v srcu puščajo nove sledi in jasnejše odnose s človekom po zgledu osebe Ignacia Larrañage.

Prav DMŽ so močan in jasen okvir, v okviru katerega lahko pričujem Zanj, ki je vedno z menoj. Dal mi je svobodo, po kateri hrepeni vsako človeško bitje in neizmerno srečo, da sem odrešena po Njem in Zanj. Pogled v svojo grešnost in izmaličeno podobo božje stvaritve je namreč zelo boleč in je velika ovira na poti za Njim, ki te pelje v večnost. To bo njegov zadnji klic, ki ga pričakujem.

Hvaležna sem Gospodu za vse močne klice od Portoroža in Izole, Loškega Potoka, do raznih župnih po Sloveniji, da sem ob DMŽ pričevala Zanj. Po moževi smrti pa čutim močan Gospodov duh med bolnimi in trpečimi v domu za ostarele. Prav tako me pritegujejo mladi, ki se vse bolj oddaljujejo od RESNICE. Tudi zaradi brskanja po spletu. Slavim božje usmiljenje, ki mi dovoli delovati tudi v njegovem vinogradu.«

»Gospod, pri apostolski dejavnosti od mene bolj kot vse drugo pričakuješ darovanje samega sebe. Zato ti hočem v mraku svoje tihote dati najboljše od sebe. Rad bi ti ponudil notranje svetišče, v katerem boš lahko živel, da boš skozi moja dejanja izražal svoje usmiljenje. Namesto da sanjam o čudovitih rezultatih, ki so dobri za moje samoljubje, daj, da bom užival tišino, v kateri se skrivaš Ti z vso svojo ljubeznijo. Zavaruj me, Gospod, pred željo po majhnih človeških časteh. Resnično me osreči, skritega v svoji praznini, srečnega v brezimnosti, izgubljenega v Tvojem krotkem in ponižnem srcu. Naredi, da bom imel vse upanje svojega apostolskega poslanstva v Tebi; poslanstva, ki mora biti obzirno, da lahko rodi sadove v srcih drugih ljudi. Amen.«

Po virih DMŽ povzela: Bernarda Zihler

»Nisi ti, ki izbiraš Boga, ampak on izbira tebe!«

Naš brat, Francisco Lopez, kapucin

Kot eden izmed osmih otrok, je bil Frančišek rojen v Dominikanski republiki, kjer je preživel štirinajst let pred prihodom v ZDA, kjer se je naselil v Massachusettsu. Tja se je že pred leti preselila njegova babica in tam je nadaljeval šolanje. »Vedno sem si želel šolati v jezuitski šoli!«, pravi Lopez. »Oče me je poslal v zasebno šolo v Dominikanski republiki, a to ni bila katoliška šola.«

Br. Frančišek je na bostonski višji šoli redno molil. Med duhovnimi vajami v Ignacijevem domu duhovnih vaj v Manhassetu je molil pred kipom sv. Frančiška Ksaverija za njegovo priprošnjo za dar obiskovanja jezuitske šole. Voditelj duhovnih vaj mu je dejal: »Nisi ti, ki izbiraš Boga, ampak on izbira tebe!« Po tej misli je br. Francisco odprl svoje srce za pričetek razločevanja zanj primerne načina posvečenega življenja. »Nikoli se nisem želel pridružiti redu redovnikov ali biti Frančiškov brat«, pravi. Odšel sem na škofijske duhovne vaje, ki jih je vodil kardinal Sean O'Malley v Bostonu. V nedeljo sem se vrnil domov in molil. Kmalu potem, sem našel odgovor prek pisma, ki mi ga je poslalo Serafinsko mašno združenje.«

Br. Francisco je prejel pismo od svojega prijatelja Williama, ki je molil zanj in za njegovo družino. Poslal mu je kartico Serafinskega mašnega združenja, ki vključuje tudi molitev k svetemu Antonu.

Na tej kartici je tudi našel informacije o bratih kapucinih v provinci sv. Avguština. Kasneje se je odpravil h kapucinom, k bratomu Tomu in Moisesu, zadolženima za spremljanje takšnih iskalcev in ju povprašal o življenju bratov kapucinov. Br. Francisco je nato pristal v Pittsburghu. Bratje so menili, da bo tam najboljše okolje za rast njegovega poklica v Clevelandu. Tam je kot triindvajsetleten začel študirati tudi sociologijo in katoliške študije ter filozofijo.

Br. Frančišek, sedaj pet let starejši, zaključuje študij filozofije na Ameriški katoliški univerzi. Nato želi še narediti magisterij teologije iz katoliškega socialnega nauka. Želi delovati v domačem in mednarodnem ekonomskem človeškem razvoju ter učiti in delati z revnimi, v služanju in zagotavljanju storitev zanje. "Fr. David Nestler, kapucin, ki je provincialni minister, pričakuje od bratov, da bodo odprti za dodelitev kakršnega koli poslanstva, ki bo zaupano bratom kapucinom. Pričakuje pa tudi, da brat sam razločuje, kaj Bog želi od njega, »pravi br. Francisco. Moje razločevanje je pustolovščina. Odprt sem za presenečenja, vendar se moram pripraviti. A odločitev br. Frančiška za vstop v redovno življenje ni prišla brez žrtvovanja. Pred vstopom v kapucinski red je bil lastnik ladjarske družbe, ki jo je zaprl. Zaradi tega je izgubil veliko denarja in del svojih sanj. Podjetje je odprl z svojim bratom, da bi dobiček uporabil za človeški razvoj, kot je razvoj podjetij za čiščenje vode v Dominikanski republiki. »Bog me je blagoslovil z mnogimi stvarmi, in boleče jih je bilo pustiti za seboj. Ampak Bog me je vprašal, če mu vrnem, kar mi je bilo darovano!«, pravi br. Francisco. »Gospod me kliče, da naj me ne bo strah biti svet, in jaz zaupam v Gospoda!«

Prevod br. Gregor Rehar

Amato Ronconi

Lanskega novembra (23. 11. 2014) je papež Frančišek za svetnika razglasil tudi italijanskega tretjerednika Amata Ronconija.

Amato Ronconi se je rodil okrog leta 1226 v kraju Saludezzio blizu Riminija v premožni družini. Že zelo mlad je izgubil starše, zato je skrb za njegovo vzgojo prevzel njegov starejši brat Giacomo. Ko je odrasel, so ga silili, naj se poroči, vendar je začutil, da ga Gospod kliče k življenju v molitvi in pokori. Vstopil je v Frančiškov svetni red, nato pa se umaknil v samoto in živel življenje puščavnika. Mnogi so ga imeli za neumnega, vendar je Bog z raznimi znamenji potrjeval pravilnost njegove izbire. Nad votlino, ki mu je bila zatočišče, so tako pogosto videli skrivnostno svetlobo, ki jo je spremljala nebeška glasba.

Svoje zavetišče je zapuščal le takrat, ko se je odpravil na romanja v Santiago (tega je opravil vsaj štirikrat) in v druga znana svetišča ali ko je skrbel za uboge in bolne. Za slednje je osnoval različne bolnišnice in domove, od katerih so nekateri še danes delujejo (npr. bolnišnica v kraju Saludeccio, ki se imenuje po njem). V enem od teh domov za bolne je kot strežnik preživel zadnja leta svojega življenja.

Leta 1292 je umrl naravne smrti, star 66 let in vse od takrat so ga ljudje častili kot svetnika. Pokopali so ga v kapeli bolnišnice, od tam pa so po požaru leta 1330 njegove relikvije prenesli v kraj Pieve di San Bagio. Po njegovem posredovanju se je zgodilo veliko čudežev, zato ga je papež Pij 6. razglasil za blaženega (leta 1776), papež Frančišek pa za svetnika. Njegov praznik obhajamo 8. maja.

Fani Pečar

Poslednji vitezi (Last Knights, 2015)

Klasične viteške filme, kot je Prvi vitez, v katerem je nosil naslovno vlogo Richard Gere, ali Kralj Artur kjer je igral Clive Owen, so v zadnjem desetletju spodrinili domišljjski spektakli, kot je trilogija Hobit. Pa vendar, Clive Owen se vrača v filmu Poslednji vitezi. Zgodba govori o nečastno umorjenem Bartoku (Morgan Freeman) in njegovem slugi Raidenu (Clive Owen), ki se s svojimi neustrašnimi vitezi pripravlja na maščevanje Bartokovemu krvniku, Gezi Mottu (Aksel Hennie). A pot do povrnitve častnega mesta umrlemu vodji Bartoku je vse prej kot lahka. Geza Motta, shizofren lord je pripravljen storiti vse, da celotno Bartokovo ljudstvo postopoma izbrše iz obličja zemlje. Zgodba, ki nas uči, kako biti pripaden pravici in resnici do skrajnih mej, se lahko površinsko primerja tudi z vlogo kristjana, ki naj bi pričeval in pripadal Kristusu tudi, če mora za to trpeti ali celo darovati svoje življenje. Film, vreden ogleda.

Matjaž Kosi

Družabni večer mladih pri bratih kapucinih

Okoli 200 mladih katoličanov iz celotne nadškofije Melbourne se je na sobotno noč zbralo v kapucinski župniji Sv. Petra in Pavla v južnem delu Melbourne, na družabnem dogodku, ob dobrotah iz žara in Dodgeballu (to je neke vrste »med dvema ognjema)... Kot dodatek priložnosti za mlade katoličane iz različnih skupin, da imajo izjemno noč in se spoznajo med seboj, so tudi zbirali sredstva za različne projekte bratov kapucinov. Med turnirjem priljubljene igre z žogo, ki se ga je udeležilo šestnajst ekip, so pred dvorano poleg žara goreli tudi ognji, ob katerih so mladi posedali skupaj se družili z brati.

Mednarodna pobuda za Človekovo pravico do vode v Post 2015 agendi

7. 5. 2015 je 621 organizacij, ki skupaj zastopajo milijarde ljudi na svetu, objavilo

skupno pismo državam članicam Združenih narodov, v katerem jih pozivajo, da vključijo temeljno pravico do vode in sanitarij v »Deklaracijo Post 2015« razvojne agende. Pismo so podpisale tudi Frančiškove organizacije iz Bolivije, Brazzilije, Kanade, Kolumbije, Gvatemale, Hondurasa, Paname, Združenih držav Amerike in Urugvaja.

Slonokoščena obala

Na Slonokoščeni obali, ki je imela hudo povolilno krizo leta 2010-2011, pogosto kršijo državljske in politične pravice, zlasti na področju državljskih svoboščin, pogojev pridržanja in otrokovih pravic. Priporniki so priprti cele mesece, brez omogočenega stika z odvetnikom. V matične knjige je vpisano samo 65% rojstev, kar tisočem otrok onemogoča dostop do njihovih osnovnih pravic. Marca je Slonokoščena obala prestala pregled Komisije za človekove pravice, organizacijo neodvisnih strokovnjakov, ki v državah podpisnicah opazujejo vpeljevanje Mednarodnega pakta o državljskih in političnih pravicah. V pripravi za ta pregled se je FI pridružil skupini domačih civilno družbenih organizacij, da bi pripravili ovrednotenje položaja te države glede državljskih in političnih pravic. Skupina je med drugim pripravila predstavitev pregleda, kaj je država že naredila in kaj jo še čaka. Pri tem je opomnila zlasti na pripor

in registracijo rojstev. Na tej predstavitvi so bili navzoči tako uradniki pravosodnega ministrstva kot tudi Odbora OZN za človekove pravice. Posvetovanja so nato nadaljevali na sedežu Komisije v Ženevi. Minister je obljubil večji napor pri zagotavljanju teh dveh pravic in pomoč pri delu FI v državi.

Širjenje miru v Pakistanu

V Lahoreju so po zadnjih dveh napadih na dve cerkvi organizirali srečanje, na katerem so spodbujali k miru, sožitju in varnosti med med kristjani in muslimani. Srečanje sta 5. maja organizirali Svet za medreligijski dialog in medverska konferenca za mir. Organizatorji so povabili muslimanske in krščanske voditelje, znastvenike, izobražence, predstavnike civilne družbe in lokalne prebivalce okrožja, kjer sta se napada zgodila. Temeljito so razpravljali o socialnem in religijskem položaju v Pakistanu. Strinjali so se, da »obstaja v državi izjemno povečanje in nerazumevanja med kristjani in muslimani«, je povzel br. Francis Nadeem, pakistanski kapucinski provincial, ki je skupaj z Edwardom Qaisarjem organiziral srečanje.

Poudaril je še, da napore, ki jih njim podobne organizacije in forumu vlagajo v gradnjo dialoga, že prinašajo otipljive rezultate in bi lahko razvijale sožitje regiji. Ostro pa obsojajo terorizem in ubijanje nedolžnih tako v Pakistanu, kot drugod na Srednjem Vzhodu. Udeleženci so prižgali sveče kot simbol miru in pozvali odgovorne, vlade, politike k ukrepanju za harmonijo in mir v Pakistanu.

Škof - kapucin v Garissi

Po pokolu 148 krščanskih študentov na univerzi v Garissi v Keniji, se je poleg nadškofa v Nairobiju, kardinala John Njue - slednji je pozval k enotnosti in zagotavljanju varnosti - oglasil tudi škof s pravico nasledstva v Garissi, naš brat kapucin, Joseph Alessandro.

Poudaril je velik strah krajevnih kristjanov in označil razmere kot zelo »napete«. Kljub temu je spomnil na dobre odnose med katoliškimi duhovniki in muslimanskimi kleriki. »Na veliko soboto je v znak solidarnosti k nam prišel predsednik osrednje Sveta muslimanov v Keniji«, je še dodal škof. Prav tako je po državi več pobud za sožitje med kristjani in muslimani. Kenijcev je 45 milijonov, od teh kar 85% kristjanov in 10% muslimanov. Pa vendarle, vzhodni del Kenije, ki meji na Somalijo in je tam tudi škofija Garissa, je praktično celoten muslimanski. Tam tudi poteka nabor za skrajne muslimanske milice, ki potem napadajo kristjane v Keniji.

Zbral in prevedel br. Gregor Rehar

Ubožec iz Nazareta

Ignacio Larrañaga

Ubožec iz Nazareta je četrta knjiga španjskega kapucina Ignacia Larrañage, ki jo dobivamo prevedeno v slovenščino. Pred dvema letoma (2013) preminuli španski avtor, ki je pri nas poznan tudi kot začetnik tečajev uvajanja v molitev in življenje s Svetim pismom poimenovanih Delavnice molitve in življenja, tokrat pred nas postavlja svojo različico Jezusovega življenja. S pretanjenim občutkom za različne nianse evangeljskega besedila spremlja in opisuje Jezusovo življenje in rast od romanja v Jeruzalem pri dvanajstih letih preko začetkov njegovega javnega delovanja, nato potovanja po deželi, ter podarkih njegovega nauka: vesoljno bratstvo, odločitev za uboge, zapoved ljubezni, vse do Jezusove smrti na križu. O stvarih, ki so v evangelijih zamolčane in neopisane, si avtor dovoli umetniško svobodo, ki pa jo utemelji na sorodnih besedilih ali na verovanju prvih krščanskih skupnosti. Tako ob »uradnem« svetopisemskem besedilu, ki je z občutkom vpeto v celotno pripoved, spoznavamo čas, okolje in ljudi Jezusove dobe, hkrati pa imamo možnost preverjati tudi sedanji čas in naše lastno delovanje v njem.

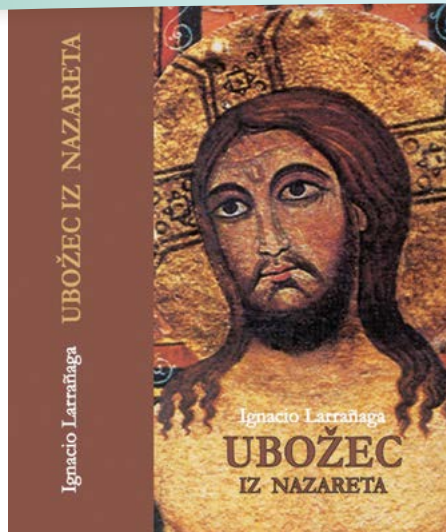
Slednje izpostavi Larrañaga na koncu knjige, ki jo zaključuje z besedami:

Bog daj, naj te strani služijo, da bodo vsaj v nekaterih bralcih prebudile nostalgijo po tem Kristusu, ki je večni ideal globoke duše človeštva!

Pridi, Gospod Jezus!

Juda še stopa po naši zemlji. Njegove rame težijo uganke in od vrat do vrat berači za kos usmiljenja.

Ob našem boku še stopa Magdalena, ki potem, ko je popila kis življenja, zdaj neutrudno

Knjigo lahko kupite na: <http://zalozba.kapucini.si>

okuša ognjeno vino, katerega plameni švigajo vse do večnega življenja. Tudi Peter sedi poleg našega ognja in joče, medtem ko Janez od časa do časa intonira pomladne pesmi.

In kaj reči o Kajfu? Od noči do noči se skriva med sencami, da bi s svojo pračo metal kamne v zvezde, ki sijejo bolj kakor on.

Pilat še naprej vpijoč zahteva posodo, da bi si umil roke, potem ko je nedolžne izročil v roke smrti.

Vsi čakamo, da se z visokih gora spusti pastir s svojo zalogo kruha in vode, z oljem ugasnjene oljenke in rane. Ko se bo vrnil, bomo v vsakem njegovem pogledu videli neznanne svetove; nerodovitna smokey na robu prepada bo dajala sladke sadove. Pastir bo dal slišati zvok svojih dud in svet se bo pomiril, luč se bo bojevala zoper temine in jih bo končno premagala. Bog bo sapa v poletnih popoldnevih. Dokončno bo prišel dan žetve, trgatve, svatbe in plesa. Odprle se bodo kletke, verige se bodo strle, meči bodo zarjavili in na širokih poljih bodo ostali samo plugi. V naše oči se bo za zmeraj vrnilo otroštvo, da bi mogli gledati Očeta, ki oblači marjetice na polju in hrani vrabce na dvorišču.

Pridi, Gospod Jezus!

Kančevci

- 13. junij 2015: **DMŽ – srečanje za vztrajnost**
- 8.-12. junij 2015: **Duhovne vaje za brate kapucine**
- 21.-26. junij 2015: **Osebn spremljane duhovne vaje za duhovnike, redovnike in redovnice.** Vodijo: Frančiškovi bratje in sestre
- 26. junij - 3. julij 2015: **Počitniški teden za slovenske družine.** Vodijo: Sten Vilar, Pavel Zablatnik, br. Primož Kovač in sodelavci
- 3.-12. julij 2015: **Kontemplativne duhovne vaje.** Vodi: br. Miha Sekolovnik
- 3.-5. julij 2015: **Uvajanje v meditacijo.** Vodi: Marija Sraka
- 5.-10. julij 2015: **Osebn vodene duhovne vaje.** Vodi: Marija Sraka
- 12.-18. julij 2015: **Tabor za mlade.** Vodita: br. Primož Kovač in Marjana Talian
- 19.-25. julij 2015: **ADAM - angleški tabor za otroke.** Vodijo: br. Jurij Štravs, Fani Pečar s profesorji in animatorji
- 26. julij - 1. avgust 2015: **Počitniški teden za slovenske družine.** Vodijo: Sten Vilar, Pavel Zablatnik, br. Jože Smukavec in sodelavci

- 2.- 8. avgust 2015: **Letovanje družin gibanja Vera in luč**
- 9.-14. avgust 2015: **Srečanje Izkušnja Boga.** Vodi: br. Štefan Kožuh
- 16.-20. avgust 2015: **Duhovne vaje za duhovnike.** Vodi: dr. Anton Stres, upok. ljubljanski nadškof
- 20.-23. avgust 2015: Človeška toplina
- 12. september 2015: **DMŽ – srečanje za vztrajnost**

Assisi – mladi

- 18. – 24. julij 2015: **Romanje z mladimi v Assisi.** Vodijo br. Jaroslav Knežević, br. Marko Senica in br. Mitja Marija Ponikvar. Prijave in inf.: www.kapucini.si

Peš romanje

- 26. julij – 2. avgust 2015: **Peš romanje od Logarske doline do Celja.** Starostna omejitev 35 let. Vodijo: br. Matej Nastran, br. Luka, br. Miro in br. Jurij. Informacije in prijave: br. Matej Nastran, matej.nastran@rkc.si, 031/364-316

Letos se bratje kapucini spet odpravljamo z mladimi na romanje v Frančiškovo in Klarino mesto Assisi, pa sem se spomnil tudi nate. Morda pa boš v juliju, od 18. do 24., našel/la čas in se nam pridružil/a. Verjamem, da imaš že svoje načrte za preživljanje poletja, a ker so bili mladi, ki so v zadnjih 25-tih letih romali z nami, vedno zelo zadovoljni, se te upam povabiti. Premislil!

18. – 24. julij 2015 **Marija, Devica in Mati**

Pod naslovom letošnjega romanja za mlade v Assisi »Marija, Devica in Mati« se skriva naša želja, da skupaj s teboj, dragi prijatelj, draga prijateljica, odkrivamo lepoto posvečenega in poročenega življenja. Vodnica v skrivnost poročenosti in posvečenosti nam bo Jezusova Mati Marija, naš zvesta sopotnika pa tako kot vselej sv. Frančišek Asiški in sv. Klara Asiška.

Skupaj s teboj bomo romali: br. Jaro Knežević, br. Marko Senica, br. Jakob Kunšič, br. Mitja Marija Ponikvar, s. Anna Walaszek, Filip in Lucija Firbas, Anja Kastelic

Romanje je namenjeno mladim **od 17. do 30. leta.** Cena romanja: 135 evrov

Priprava na romanje: nedelja, 28. 6. 2015 od 15h do 18h v Štepanji vasi v Ljubljani

Informacije in prijave: br. Jaro Knežević, jaroslav.knezevic@rkc.si

Ste vedeli, da ...

Po katastrofalnem potresu, ki je konec aprila stresel Nepal, so se oči sveta uprle v streho našega planeta. Ali ste o tem relativno mladem gorovju (staro je le 70 milijonov let) že vedeli, da ...

- se razprostira preko šestih držav: Butan, Tibet, Indija, Nepal, Pakistan in Afganistan.

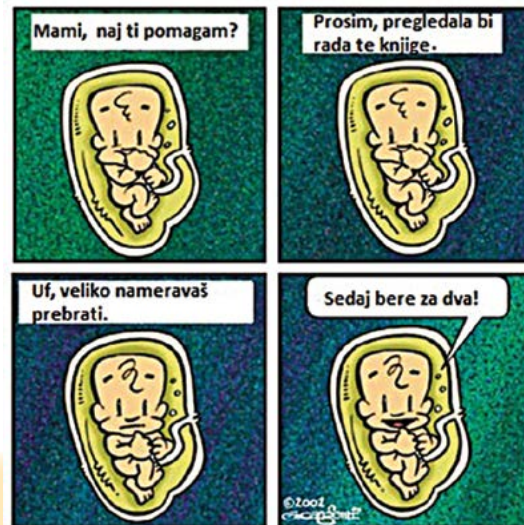

- je Himalaja geološko živa – vsako leto se na nekaterih delih dvigne za 20 milimetrov (Mount Everest pa 4 milimetre).
- Himalaja pokriva 75 % Nepala. Od 15 najvišjih vrhov na svetu jih je devet v nepalskem delu Himalaje.
- sama beseda Himalaja prihaja iz sanskrtja ter je sestavljena iz dveh besed hima- sneg in alaya – prebivališče (snežno prebivališče oz. prebivališče snega)
- v Himalaji izvira kar nekaj velikih rek: Ganges, Ind, Brahmaputra, Mekong in Rumena reka, ki so starejše od samega gorovja.

Kako veš, da je korenček res dober za vid?

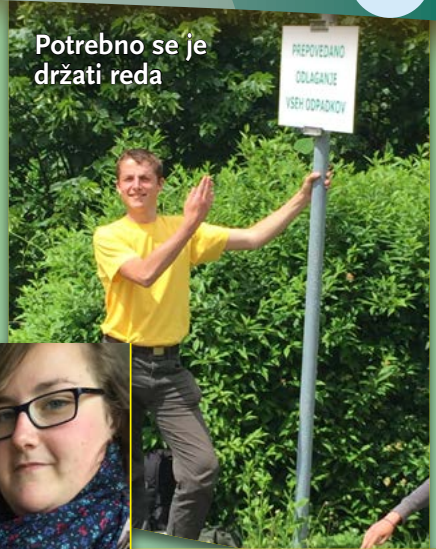
Ker noben zajec ne nosi očal!

- je Himalaja tretji največji nanos snega in ledu na svetu za Antarktiko in Arktiko.
- je Himalaja najmanj obiskano področje na svetu.
- sta na vrh Himalaje - Mount Everest - najprej stopila Edmund Hillary in Tenzing Norgay in sicer 29. maja 1953. Slednji naj bi na vrhu zakopal hčerkin svinčnika (modrega in rdečega). Prva ženska na vrhu je bila Japonka Džuko Tabai leta 1975, prva Slovenca (Andrej Štrempfelj in Nejc Zaplotnik) pa sta goro osvojila 13. maja 1979.
- je najvišji vrh Himalaje poimenoval sir Andrew Waugh leta 1865 v čast svojega predhodnika v vojski Georga Everesta, ki je odkril goro leta 1841. Čeprav je takrat vrh že imel več imen: Sagarmatha v Nepalu (čelo neba) in Čomolungma v Tibetu (mati veselja).
- se do leta 1921 noben Evropejec ni smel Everestu približati na manj kot 80 kilometrov.
- Mount Everest ni najvišja gora na našem planetu, ta naziv si lahko lasti, če štejemo nadmorsko višino, sicer pa ga premaga Mauna Kea, vulkan, ki sicer meri le 4205 metrov nad morjem, vendar se razteza še 6000 metrov pod morsk gladino. V kolikor pa šteje oddaljenost od središča zemlje, pa je najdlje vrh gore Chimborazo v Ekvadorju (6267 metrov nad morjem), razdalja je največja, ker slednji leži le stopinjo od ekvatorja.
- je imelo 4000 ljudi namen osvojiti Everest, približno polovici je uspelo (najmlajši je bil star 13 let, najstarejši pa 76), pri tem pa je gora zahtevala med 200 in 300 žrtev.

Vsi smo bratje in sestre

S svojim glasom kličem h Gospodu in me usliši s svoje svete gore.

Ps 3,5